

for vietnam

*nr 2 1971 årg. 6
pris kr. 1,50*

UTGITT AV SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

**Anerkjenn
DRV nå!**

KONTAKT MED LESERNE

Redaksjonen av For Vietnam har hele våren hatt lange diskusjoner om avisas funksjon. Vi vil at den skal virke organiserende – folk skal få lyst til å ta aktivt del i anti-imperialistisk frontarbeid. Denne diskusjonen er ikke ny og heller ikke avsluttet.

Vi vil ikke at avisa bare skal være et resultat av diskusjonene innen redaksjonen, men også avspeile det syn våre lesere har. Derfor ønsker vi alle brev velkommen.

Redaksjonen oppfatter FV som et blad som tilhører alle aktivister og lesere. Ansvar for dets form og innhold hviler på alle oss som støtter de indokinesiske folkene i deres kamp. Derfor er det viktig for redaksjonen at vi får kjennskap til de synspunkter aktivister og andre lesere har, slik at vi kan gjøre bladet til et enda bedre våpen i den anti-imperialistiske kampen.

Til redaksjonen.

La det være sagt med en gang: Nr. 1/1971 av For Vietnam er meget godt. Det er tydelig at redaksjonen har tatt leserbrevet i samme nummer til følge. Stoffet er variert. Spesielt artikkelen om den nord-vietnamesiske hverdagen løftet bladet opp på et nytt nivå.

En annen artikkel behandler forholdene til krigsfangene i Nord-Vietnam – og til denne vil jeg knytte noen kommentarer. For det første synes jeg det burde stått mer om »indoktrinering» av fangene. Dessuten tror jeg artikkelen ville vært bedre om innholdet var blitt satt i forhold til noe – det vil si hvis man med konkrete eksempler hadde sammenliknet med forholdene i fiendens fengsler i Sør-Vietnam.

Hilsen

*Anti-imperialist
fra Harstad.*

Hr. redaktør.

Først vil jeg understreke at jeg synes For Vietnam nå er inne på et riktig spor med mer konkrete artikler, dessuten at bredden er mye større enn før, med noveller, dikt, artikler om norske skolebøker osv. Men det var en artikkel jeg reagerte mot fordi jeg synes den brøt med »kamp mot USA-imperialismen» som jeg oppfattet som Solidaritetskomiteens linje. Det var artikkelen om »Sørøst-Asia; et kommende eldorado for norsk kapital?» For det første var artikkelen mer eller mindre hele veien rettet mot kapitalen. Dette må vel være feil, Solkom er jo en anti-imperialistisk front, og retter seg vel da mot imperialismen? For det andre, og

Folkemord skal granskes

»Den internasjonale kommisjon for gransking av USA's krigsforbrytelser i Indo-Kina» skal holde sin 2. sesjon i Norge. Dette vil skje i Oslo i tida 20.–24. juni. Den første sesjonen ble holdt i Stockholm i fjor. Kommisjonen ble opprettet av den 5. Stockholmskonferansen om Vietnam 28.–30. mars 1970. Den er et uavhengig organ, ansvarlig for sin egen aktivitet. Til grunn for dens arbeid ligger de generelt anerkjente regler for internasjonal rett.

Følgende spørsmål skal behandles av kommisjonen: a) Forbrytelser mot freden, særlig i form av aggresjon mot de indokinesiske folkenes grunnleggende rettigheter. b) Krigsforbrytelser. c) Forbrytelser mot menneskeheten og folke-mord.

Til sesjonen kommer vitner fra Laos, Vietnam og Kambodsja, dessuten menige soldater og offiserer fra USA.

I anledning denne konferansen har vi spurt den daglige lederen for PRR's informasjonskontor i Oslo, Phan Hoi, hvilken betydning han tillegger denne konferansen.

– Det er viktig for det norske folk å få et virkelig innblikk i hva USA's aggresjon består i. Norge ligger jo langt fra Vietnam, slik at det kan være vanskelig riktig å begripe hvilke lidelser det vietnamesiske folket utsettes for. Vi legger vekt på at det kommer vitner som vil bekrefte de ulike sidene ved USA's krigføring.

– Kan konferansen få noen betydning utover Norge?

– Vi regner med bra dekning i de ulike nyhetsmediene, radio, fjernsyn, aviser, osv. slik at det nok vil nå utover hele den vestlige verden.

Phan Hoi mener det er av stor betydning at de får lagt fram og dokumentert et slikt materiale på denne konferansen. Han understreker også at det er helt nødvendig at så mange organisasjoner som mulig støtter opp og bringer informasjonen om USA-imperialismen ut til det norske folk.

Til aktivistene i redaksjonen!

Jeg har en kritikk på en artikkel i siste nummer, nemlig den om »Vietnamisering» (side 8). Men først vil jeg si at jeg synes nummeret er bra. For Vietnam er absolutt blitt bedre de siste gangene, og dette tror jeg er det beste hittil. Det er liksom lagt opp med tanke på hva folk vil sporre mest om nå.

Samtidig er de fleste artiklene grundig skrevet, slik at de virkelig inneholder ny informasjon, ikke bare gjentakelser av det vi har sagt før.

Sånn er også artikkelen om Vietnamiseringa all right, den som har skrevet den har satt seg skikkelig inn i hvordan vietnamiseringa er tenkt fra USA-generalenes side, og hvilke konsekvenser den, skikkelig gjennomført, har for folk i Sør-Vietnam. Men politikken er blitt heller borte i grundigheten. Det er blitt en artikkel om »pasifiseringa» – om den grusomste og mest reelle sida ved vietnamiseringa. På den måten gir artikkelen en følelse av at »vietnamiseringa» kan lykkes for USA-imperialistene.

Men det er jo nettopp det »vietnamiseringa» ikke kan, og aldri har kunnet. USA-imperialistene prøvde samme taktikken for 1964, men tapte og måtte sette store styrker inn. At Saigon-hæren nå er større og mer velutstyrt teller lite. Det er motiveringa hos Saigon-soldatene som teller – nå som da. En virkelig »vietnamisering» er dødsdømt, og det vet Nixon.

FNL-aktivist, Oslo.

B. V. R., Romsdal.

for vietnam

Vietnamopinionens 8 krav

For folkene i Indo-Kina, for folket i USA og for den progressive opinionen her hjemme har våren 1971 vært preget av framgang.

I Indo-Kina har vi sett USA-imperialismens angrep på Laos bli knust. Dette var ikke bare et militært nederlag og et uttrykk for folkets styrke. Det var også dødsstøtet for imperialistenes nåværende strategi i Indo-Kina — ideen om å bruke leiesoldathærer for å opprettholde sin makt i området. Saigon-juntaens betalte soldater vil aldri lykkes i å undertrykke folket. Selv juntaens nest-sjef er pessimistisk. Han uttalte til International Herald Tribune at det ville gå minst 15 år før junta-troppene kunne greie seg uten amerikansk støtte.

I USA er også folket på offensiven. I slutten av april gikk nær en halv million mennesker i demonstrasjonstog rettet mot USA's angrepskrig og folkemord i Vietnam. Og stadig flere amerikanere stiller seg nå bak kravet om full tilbaketrekning av alle amerikanske styrker innen utgangen av 1971. Nixon, som eksponent for de militær-økonomiske krefter som står bak USA-imperialismen, får stadig større vanskeligheter med å spre sine løgner om fred og nedtrapping av krigen.

I Norge har vi en tilsvarende gledelig utvikling. Opinionens krav om anerkjennelse av DRV (Nord-Vietnam) er blitt imøtekommet av regjeringen Bratteli, som har lovt å ta skritt med sikte på å opprette diplomatiske forbindelser. Og det er ikke bare snakk om en formell teknisk begrunnelse. Da AP's tiltredelseserklæring ble debattert i Stortinget, sa G. Hansen, parlamentarisk leder i AP: »Jeg er klar over at det i denne anerkjennelsen selvsagt også ligger en politisk vurdering som jeg tror storparten av det norske folket er enig i — nemlig at det vietnam-

esiske folkets kamp er en kamp for nasjonal og sosial frigjøring, og denne kamp føler vi solidaritet med.»

En anerkjennelse er et solidaritetsbevis. Men det er bare ett skritt. Skal vi ha noe håp om å bidra til en rettferdig fred i Vietnam må vi gi ytterligere bevis på vår solidaritet. Vi må vise folket i Vietnam at vi står på ders side, og vi må vise vår NATO-«venn» USA at vi har valgt folkets side i kampen. På denne bakgrunn er det Solidaritetskomiteen for Vietnam har formulert Vietnam-opinionens 8 krav til den norske regjeringen:

1. FORTGANG I ANERKJENNELSEN AV NORD-VIETNAM. Regjeringen har ikke gitt noe tidspunkt for når de vil foreta anerkjennelsen. Selv om det er kort tid siden saken sist ble behandlet i Stortinget (november 1970), bør det ikke forhindres en rask behandling.

2. KLAR NORSK FORDØMMELSE AV USA-IMPERIALISMENS ANGREPSKRIG I INDO-KINA, en urettferdig krig som bare føres i et fåtall finans-, industri- og militærgruppers interesser — mot interessene til de vietnamesiske, kambodjanske og laotiske folkene og det krigstrøtte amerikanske folket.

3. TREFFE ALLE NØDVENDIGE TILTAK FOR Å GJØRE SLUTT PÅ NORSKE FINANS- OG REDERIGRUPPERS INTERESSER I SØRØST-ASIA. En slik krigsprofitorvirksomhet er en aktiv støtte til USA's angrepskrig og går på tvers av løftet om anerkjennelse og Vietnam-opinionen.

4. STANSE ALLE NORSKE BEVILGNINGER TIL DEN ASIATISKE UTVIKLINGSBANKEN, som støtter Ky/Thieu-regimets pasifiseringsprogram i Sør-Vietnam og bidrar til å forlenge krigen. Bevilg pengene til DRV og PRR i

stedet.

5. NORSK STØTTE TIL PRR's 8 PUNKTS FORSLAG FOR FRED, det eneste reelle grunnlag for fred i Indo-Kina. Videre kreve av USA at de setter en endelig tidsplan for sin tilbaketrekking fra Vietnam.

6. BRUDD PÅ ALLE DIPLOMATISKE FORBINDELSER MED SAIGON-JUNTAEN. Et regime som ikke representerer annet enn en håndfull betalte leiesvenner for USA-imperialismens krigsmaskin. Juntaen opptrer som USA-imperialismens fremste aggresjonsredskap på den indo-kinesiske slagmarka, og underkuer store deler av det sør-vietnamesiske folket. Juntaens beryktede fengsler og fangeleire er eksempler på dette.

7. TREFFE ALLE NØDVENDIGE TILTAK FOR Å STOPPE SAIGON-JUNTAENS »INFORMASJONSVIRKSOMHET» VED DENS OFFISIELLE KONTOR I OSLO. Det er bare i USA-imperialistenes interesse at dette løgnkontoret uhindret får drive sin virksomhet.

8. ANERKJENNE SØR-VIETNAMS PROVISORISKE REVOLUSJONÆRE REGJERING (PPR), en regjering utgått fra FNL og alle fredselskende og demokratiske lag av folket i Sør-Vietnam, som har folkets støtte og representerer deres interesser.

De 8 kravene er ment å være arbeidskrav. Ikke krav som bare skal stå og se fine ut, men krav det skal arbeides aktivt for i tida framover. Ta dem opp med venner og i organisasjoner. Diskuter dem og forsøk å få vedtatt støtteuttalelser. Gjør en innsats i opinionsarbeidet for Indo-Kinas folk. Har du spørsmål eller ideer. Ta kontakt med Solkom, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Den Provisoriske Revolusjonære Regjeringa i Sør-Vietnam ble utnevnt av en folkekongress som ble avholdt et sted i det frie Sør-Vietnam den 6., 7. og 8. juni 1969. Proklamasjonen av regjeringa fikk en hysterisk mottakelse fra USA-imperialismen og deres »allierte». Men vi har etter hvert lært å kjenne det virkelige innhold i uttrykk som »ny kommunistisk propaganda» og »typisk kommunistisk oppkok». Det første uttrykket kom fra Saigon-sjefen Thieu, det andre fra USA's delegasjon ved Paris-konferansen. Ingen slike uttrykk kan skjule for de virkelige venner av det vietnamesiske folket hva dannelsen av PRR var, nemlig en politisk videreføring av kampen mot USA-imperialismen og den folkefiendtlige juntaen i Saigon. I løpet av 60-åra hadde

**PPR er 2 år
6. juni**

FNL i spissen for folket i Sør-Vietnam vist at de kunne holde stand mot og beseire selv den mest nådeløse angriper. Til tross for en halv million soldater greide ikke USA-imperialismen å under-

trykke folket i Vietnam.

FNL har etter imperialistenes militære nederlag lagt større vekt på å markere seg politisk. Dannelsen av PRR er et viktig skritt i dette arbeidet. Fram til i dag har 26 nasjoner anerkjent PRR. I en del europeiske land, blant annet her i Norge (Oslo) har de opprettet informasjonskontor. I de fleste land som ikke har anerkjent PRR arbeider det sterke bevegelse for at en slik anerkjennelse skal finne sted. Ledende i dette arbeidet her i Norge står Solidaritetskomiteen for Vietnam, som sammen med flere andre organisasjoner i Vietnamopinionens 8 krav til den norske regjeringa krever full anerkjennelse av PRR.

SEIER FOR FOLKET I LAOS

Han sto på stridsvognens tak, slengte håndgranat etter håndgranat inn i krattet. Sersjantens automatkanon var gått i baklås, utbrent. De befant seg rundt omkring oss — på hundremeters hold med sine dødelige raketter. Gjennom larmen hørtes løytnantens skrik: »Get the fucking hell out of there. Out, out, out...»

(Sven Øste, Dagbladet, 30. mars)

Det er ikke nødvendig å gjenta her redsels-skildringene fra tilbaketog i Laos. Dagsavisene har overgått hverandre i å bringe store oppslag daglig. Selv Aftenposten gikk så langt som til å innrømme at »den forventede effekt uteble». (6/4, s. 6). For en gangs skyld slipper vi å avdekke amerikanernes nederlag — det har de klart selv.

NEDERLAGET

Mer enn en kommentator har beskrevet invasjonen i Laos som »et utrolig selvmord», og har forgjeves forsøkt å finne en militær årsak som kan forsvare et *eventyr* som har kostet titusener av vietnamesiske og amerikanske liv.

Når Nguyen Cao Ky sa at Laos-invasjonen meget godt kunne bli et nytt Dien Bien Phu, oppsummerte han faktisk i denne setningen vissheten om at hele opplegget var en fiasko. Siste uka i mars har Saigon-tropper vært på vill flukt tilbake til Sør-Vietnam, langs hovedvei 9. Amerikanske fly har arbeidet på spreng for å redde flest mulig av sine egne — redningen av vasalltroppene kommer i annen rekke. Det har kommet meldinger om at sør-vietnamesiske soldater blir sparket ned fra helikoptrene og slått brutalt av sine »allierte» hvis de ikke lyster.

Seinest 7. april meldes det at Khe Sanh-basen er totalt evakuert. Khe Sanh-basen i nordre Sør-Vietnam har tjent som forsyningsbase og utgangspunkt for Saigon-troppenes invasjon, som offisielt regnes som avsluttet.

Saigon-troppene har blitt sterkt redusert overalt hvor de har vist seg i Søndre Laos. De nådde ikke en gang sitt første mål, Tsjepon, som ligger ca. 40 km inne i landet. Pr. 1/3 hadde de ikke nådd mer enn 25 km inn i Laos, dvs. knapt 1 km pr. dag.

I denne tida har de gjennomsnittlig mistet 250 mann pr. dag, i drepte, sårede eller fanger.

Det regnes med at det daglig i de første ukene av kampene i Laos ble skutt ned 15 fly eller helikoptre, og ødelagt 10 stridsfly.

De typene helikoptre som har blitt

brukt under Laos-invasjonen er vesentlig tre typer — OH-6 Cayuse (koster 100 000 dollars pr. stk.), AH-1 Huey (koster 500 000 pr. stk.) og UH-1 Huey Iroquois (koster 250 000–300 000 dollars pr. stk.) Til sammen kalkuleres det med 200 helikoptre skutt ned innen utgangen av mars.

Under ett av angrepene ble 30 av de 60 Hueys som deltok alvorlig skadet og 8 skutt ned — alle i løpet av en halv time.

En pilot har erklært: »Jeg ble truffet nylig to ganger i løpet av en dag, og jeg banner på at vi lot igjen 8 helikoptre på en av landingsplassene der (i Laos). Dette er en dyr krig». (Le Monde 13/3-71).

Denne piloten fortalte om ett av de mange tilfeller da amerikanerne har etterlatt millionssummer på slagmarka; i hans tilfelle dreide det seg om den nette sum av 2,4 millioner dollars eller omregnet til norske kroner: ca. 16,8 millioner.

SAMORDNING

En av årsakene til at invasjonstroppene har møtt knusende motstand så snart de tok et steg over grensa, har vært de samordnede aksjonene mellom de indokinesiske frigjøringsstyrkene. Samtidig som Neo Lao Haksath slår tilbake invasjonstropper i det sørlige Laos, angriper FNL operasjons- og forsyningsbasene i nordre Sør-Vietnam, i Khe Sanh-området. For USA's panserstyrker er dette blitt en helt ny kamp, en helt ny motstand. De er like sjokkert over møte med sør-vietnamesiske frigjøringsstyrker langs hovedvei 9, som amerikanske helikopterførere da de møtte den drepande luftvern-ilden over Laos.

FNL angriper uopphørlig militære mål i Khe Sanh-området og langs hovedvei 9 som går gjennom Vietnam til Da Nang ved kysten. De angriper bakkestyrker, utsetter hovedkvarter for gjentatt granatild, og transportene blir utsatt for bakhold. Også den væpnete kampen i nordre Laos, er samordnet med kampene i sør. Samme dag som invasjonen begynte, 8. februar i år, gikk væpnete styrker til angrep over hele landet. I nord ble byen Pak Suang inntatt, 13 km fra den kongelige hovedstad Luang Prabang.

Frigjøringsstyrkene bekjemper fiendens panservogner.

I Kambodsja, hvor det samtidig med opptrappinga i Laos, ble innsprøytet nye 25 000 Saigon-soldater under dekke av amerikanske fly, har frigjøringsfronten FUNK gått til harde motangrep, koordinert med sine broderfolk i Laos og Sør-Vietnam.

I Laos har situasjonen betydd økt støtte fra folket til frigjøringsstyrkene. Men det viktigste ved seirene i Laos, er at de viser hvilken styrke et enhetlig Indo-Kina utgjør. Pathet Lao, FNL og FUNK (Kambodsjas Nasjonale Enhetsfront) har effektivt støttet hverandre gjennom å tvinge fienden til å splitte sine krefter.

De konkrete resultater av enhetskonferansen i april i fjor har ikke latt vente på seg. Dette er en høyning av motstandskampen i forhold til tidligere.

MOTIVENE BAK INVASJONEN

I et budskap til Kongressen om USA's utenrikspolitikk, begikk Nixon en interessant avsløring, idet han sa at USA ønsket ikke å opptrappe krigen, men kunne ikke akseptere kapitulasjon. Eneste utvei var å fortsette med »vietnamiseringspolitikken». Følgelig likestiller altså Nixon opptrapping med »vietnamisering». Og når han ikke vil akseptere kapitulasjon, betyr det fortsatt opptrapping av aggresjonen. Hvor langt vil han opptrappe? Det sa han ikke. Men hans trusel om at det »ikke er noen grunn til å begrense USA's krigsmidler i noen del av Indo-Kina», står fremdeles ved lag.

Det er derfor helt klart at Nixons motiver bak Laos-invasjonen var et ledd i hans »vietnamiseringspolitikk», dvs. en del av den såkalte Nixon-doktrinen (se art. i FV nr. 1/71). Invasjonen var et forsøk på å vise opinionen hjemme i USA at denne politikken lyktes.

Dessuten er det en kjensgjerning at USA lenge har hatt interesser å »forsvare» i Laos.

Den republikanske kongressmannen Paul N. McCloskey hevdet nylig i et

TV-program at amerikanerne med vitende og vilje har ødelagt tusener av landsbyer i Laos, og at president Nixon trolig ikke har fått alle fakta om amerikanske aksjoner i Laos. Han betegnet felttoget i Laos som «CIA's krig», og henviste til at denne organisasjonen allerede hadde fordrevet 700 000 mennesker fra sine hjem. (Dagbladet, 20/4-71).

Siden 1962, da Geneve-konferansen forbød militær aktivitet i Laos, har CIA vært opptatt av å «nøytralisere» landet, til USA's fordel. (Se art. om Laos i FV nr. 1/71). USA's nåværende ambassadør i Laos, George M. Godley, uttalte åpent at han fører sin «private» krig i Laos. Han liker ikke å se USA bli slått.

Faktum er at denne mannen har myndighet til å godkjenne alle bombetokter mot Laos, den vesentligste del av hans «krig» består i bombing fra amerikanske fly, fra baser i Thailand og Sør-Vietnam. Han kan omgjøre avgjørelser fra generaler og admiraler, og hvis han vil, delegere «oppgaven» til en såkalt «bombefunksjonær», nylig var denne en diplomatisk tjenestemann.

Ambassadøren har så å si frie hender med hensyn til bruk av militære styrker, men disse må anvendes innen rammen av offisiell, amerikansk støtte til «nøytralisering» av Laos. Laos' statssjef ga allerede i 1964 tilsagn om godkjenning av amerikansk bombing av «nordvietnamesiske stillinger» i Laos.

KONSEKVENSENE

For Nixon skulle invasjonen i Laos være et «Sesam-sesam». For det første skulle den vise «vietnamisering» i praksis. I all korthet går det ut på å la «asiater bekjempe asiater». Dette skal tjene til å «lette» tilbaketrekkinga av amerikanske tropper fra Sør-Vietnam, «spare» amerikanske liv, uten at krigens omfang blir redusert (se art. om vietnamisering i FV nr. 1/71).

For det andre skulle en vellykt invasjon blidgjøre opinionen i USA før valget i 1972.

For det tredje var dette en «naturlig» fortsettelse av tidligere «aktivitet» i Laos.

Marionetttropper fra Saigon, pluss andre asiatiske leiehærer skulle for første gang i ilden alene, uten det amerikanske krigsapparatet i ryggen.

Invasjonen ble ikke det forløsende ord for imperialistene. Vasalltroppene greide seg ikke, selv med massiv amerikansk flystøtte, amerikanske rådgivere og elite-soldater.

Det forente indo-kinesiske folket knuste inntrengerne fullstendig. «Vietnamiseringa» viste seg å være en fiasko.

I USA

Fra amerikansk hold ble det nødvendig å ta i bruk argumenter som: «... det ble besluttet å gjøre pause ved dette spesielle punkt...» når troppene ikke maktet å avansere mer enn 25 km inn i Laos. (Uttrykt av sekretæren for US Air Force) Likeledes forsøkte forsvarsminister Laird å redde skinnen ved å proklamere: «... operasjonen gikk etter planen...»,

videre ved å benekte at byen Tsjeppone var det første målet på Saigon-generalenes kart.

Det skal holde hardt om Nixon greier å bortforklare dette nederlaget overfor det amerikanske folket før valget. Den «tause majoritet» som Nixon har dekket seg bak, er ikke lenger umælende. Den er dessuten ynkelig redusert. En gallup-undersøkelse foretatt umiddelbart etter invasjonen, viste at 73 % av befolkningen ønsket samtlige tropper hjem fra Indo-Kina innen årets utgang. For et halvt år siden utgjorde denne meningsgruppa 55 % (Cultura, organ for Senterstud., 1971). En annen undersøkelse viste at mindre enn 26 % stoler på presidentens ord om at Laos-invasjonen betydde avlastning for amerikanerne i Indo-Kina.

På en pressekonferanse 22/3 oppførte Nixon seg som en struts med hodet i sanden.

Om Laos sa han: «Dette er ikke denslags operasjoner som kan beskrives med vanlige ord — slike som seier eller nederlag», men han måtte innrømme at «sør-vietnameserne hadde hatt noen store tap... og noen av deres enheter hadde ikke gjort det så bra...»

ETTER NEDERLAGET

Det svenske «Aftonbladet» hadde i april i år et intervju med prins Souphanavong, leder av Pathet Lao:

«USA-imperialistene er forstokkede og aggressive av natur. De kommer ikke til å gi opp sine angrepsplaner. Det finnes titusentalls thailandske soldater i Laos, samtidig som tropper fra den thailandske hær ligger langs grensa, rede til å begi seg inn i landet etter tegn fra USA — for å forene seg med Saigon-tropper, Høyrehæren i Laos og CIA-trente tropper.»

På spørsmål om USA's terrorbombing over Laos, svarte prinsen: «Amerikanske fly, inklusive B-52, har daglig sluppet gjennomsnittlig 3000 tonn bomber. Det betyr at den mengde bomber USA anvender mot Laos på en uke, tilsvarende atombomben som USA slapp over Hiroshima i 1945.»

Flere flyktninger i Laos.

Videre uttalte han at Lao-folkets store seire i Sør-Laos, kom til å påvirke den politiske situasjon i USA — de ulike krefter vil opponere kraftig mot den angrepspolitikk Nixon fører.

De seineste meldinger fra USA og Saigon bekrefter Souphanavong i hans uttalelser.

1. april meldes om en ny offensiv mot Laos, sør for den demilitariserte sonen. Troppene var støttet av amerikanske fly. 17. april meldes om en omfattende offensiv ved den laotiske grensa, mot «nord-vietnamesiske tropper». Ifølge «Saigon Post» skal 10 000 sør-vietnamesere være innblandet.

24. og 25. april meldes fra Washington om massedemonstrasjoner for å få slutt på krigen. Flere hundretusener av mennesker deltok i en fredelig fordømmelse av krigen i Indo-Kina (se spesiell artikkel i dette nummer).

Selv om Nixon var bortreist under denne begivenheten, kan han ikke unngå å merke en utvikling i det amerikanske folk.

Stridigheter i Saigon-juntaen

Nederlaget i Laos for Saigon-juntaen er et faktum. Store lidelser og mennesketap er det eneste resultatet for juntaens hæravdelinger. President Nguyen Van Thieu vil, som ventet, ikke innrømme dette, men prøver forgjeves å lure seg selv og andre med at invasjonen var vellykket og seierrik.

Motsetningene innen Sør-Vietnam og da særlig innen Saigon-administrasjonen har klart kommet til uttrykk etter nederlaget i Laos. Visepresident Nguyen Cao Ky, som under invasjonen uttalte at de sør-vietnamesiske styrkene trolig ville bli stående til utgangen av mai og at soldatene kanskje vil rykke inn på nytt neste år, fordømmer i dag offentlig Laos-operasjonen. Han hevder at det hele bare er et taktisk spill fra Thieu's og Nixon's side. Det er presidentvalg i Sør-Vietnam til høsten hvor Thieu ventelig vil stille til gjenvalg. Ky beskylder USA for å gi og ha gitt Thieu enorm støtte til hans valgkamp.

International Herald Tribune 3/2 1971 gir et eksempel på en av måtene det skjer på. Gallup-undersøkelser i Sør-Vietnam lages og analyseres av USA for å sikre Thieu's gjenvalg. Flere av amerikanerne som arbeider med «pasifiseringsprogrammet» har protestert mot den typen Gallup som, hevder de, klusser med det vietnamesiske valget. Undersøkelsen blir foretatt hver måned i alle nasjonens 44 provinser. Blant de mer vanlige spørsmålene er det en del spesielle spørsmål som gjør Thieu i stand til å måle i hvor stor grad han appellerer til befolkningen sammenliknet med hans politiske rivaler. På den måten får han klarhet over i hvilke provinser han står sterkt og i hvilke han står svakt. Slik vet han hvor han må få i stand «visse tiltak» for å sikre stemmer. Som for eksempel å skifte ut en del tjenestemenn i de provinsene hvor han står svakt.

Den støtten Thieu har fått fra USA har han måttet kvittere for med invasjonen i Laos. En vellykket invasjon ville for Nixon bety at vietnamiseringa bar de frukter han hadde håpet på; nemlig at marionette-hæren skal kunne stå på egne ben.

Denne artikkelen tar for seg motstanden i Sør-Vietnam mot invasjonen i Laos og reaksjonene på Saigon-troppenes nederlag. Artikkelen konsentrerer seg om den del av befolkningen som tidligere ikke har tatt noe klart standpunkt for eller mot Thieu/Ky/Khiem-klikkens politikk. Da det er helt klart hvor FNL står, blir de holdt utenfor i denne sammenheng. Motstanden hos folket har tvunget fram en splitting av juntaen, som igjen kan få følger for det kommende presidentvalget i Sør-Vietnam.

KAMELEONEN KY

Forbløffende nok ser Ky situasjonen svært klart. Hans analyse kan vi regne med at er korrekt, men vi må bare ikke lures til å tro at Ky plutselig vil begynne å føre en ny politikk. Ky er smart. Han har merket at motstanden blant folket mot Laos-invasjonen var stor og spiller på dette i sin valgkamp. Det ventes nemlig at Ky stiller som kandidat ved presidentvalget. Ky, som anses for å være en like stor fascist som Thieu og som er like utsatt for opposisjonens hat, prøver nå å sikre seg stemmer ved offentlig å gi uttrykk for den holdningen som flesteparten av folket har.

Det som sivilbefolkningen i Sør-Vietnam har følt og opplevd ved Laos-invasjonen er at soldater ble drept i en krig som for dem var meningsløs. Nixon bruker unge vietnameseres liv for å oppnå politiske mål for USA.

Den 10. og 11. februar samlet tusenvis av kvinner seg til et møte i Saigon hvor de protesterte mot invasjonen og krevde sine ektemenn og sønner tilbake. Studenter og skoleelver har demonstrert og delt ut løpesedler. Fredsbevegelser og religiøse organisasjoner har protestert mot utvidelsen av krigen som reduserer mulighetene for fred. Også i pressen har det kommet skarpe reaksjoner mot Saigon-juntaens politikk.

SENSUR

I Dagens Nyheter, 6/4 1971, skriver

Sven Øste om en avis i Saigon som ble beslaglagt 16 ganger i vinter for å ha kritisert Laos-operasjonene. Sjefsredaktøren ble anklaget for å ha »støtt dolken i ryggen på soldatene i Laos». Dette besvarte han ved å stille spørsmål om »hvem som i virkeligheten hadde forrådt soldatene i Laos, hvem som hadde benyttet seg av dem for å nå personlige politiske mål eller økonomisk gevinst for utlendinger ...». Den artikkelen ble selvfølgelig utsatt for sensur.

Den mannen som kan komme til å samle en del av opposisjonen i Sør-Vietnam er general Duong Van Minh, også kalt Big Minh. Det er den samme mannen som ledet kuppet mot Diem-diktaturet i 1963. Han har utfordret Thieu og tatt til orde mot de krefter som forsøker å kolonisere det vietnamesiske folket. Fullstendig amerikansk tilbaketrekking er et krav han stiller, samt opprettelsen av en koalisjonsregjering i Saigon. For å oppnå fred er det imidlertid først og fremst nødvendig for Sør-Vietnam å gjenvinne nasjonal suverenitet, hevder general Minh.

Selv om han stiller som kandidat til presidentvalget er mulighetene til å gjøre seg gjeldende små for opposisjonen med den valgordningen som i dag eksisterer i Sør-Vietnam.

FALLITT

Thieu's valglov utelukker og diskvalifiserer nøytralister og pro-kommunister, og den gjør det lett for regjeringen å skaffe «bevis» for at folk ikke fyller kravene til valgdeltakelse. Det er en fallitterklæring fra en regjerings side når den må komme med en slik valglov. Den viser klart hvor svakt Saigon-juntaen står og hvor korrupt den er. Til sammenlikning kan vi henvise til PRR's aksjonsprogram (se Programheftet) som blant annet går på å styrte marionette-regimet og danne en provisorisk koalisjonsregjering. Frie valg vil bli organisert på prinsippet om likhet for alle.

Uten USA's massive støtte ville Thieu/Ky-regimet ganske snart falle sammen, for også innen administrasjonen er motsetningene store. Ifølge en CIA-rapport vrir det av FNL-agenter innenfor regjeringen, hæren og politistyrkene. Antallet oppgis til å ligge over 30 000 mann. Og tallet blir større etter hvert som FNL legger stadig mer vekt på den politiske virksomheten.

Det som har skjedd i Sør-Vietnam etter nederlaget i Laos viser at fler og fler får øynene opp for Saigon-regimets sanne vesen. Det enorme omfanget av infiltrasjon i viktige administrative posisjoner er likeledes en bekreftelse på dette. I denne situasjonen har Thieu og Ky lite å stille opp med.

– Vi reiste fra FNL's hovedkvarter til en naboprovins. Jeepen vi brukte var erobret fra amerikanerne. Plutselig så vi en militærpost med Saigon-juntaens flagg heist. »Vi må være forsiktige», sa jeepens sjåfør og tok opp en kikkert. Deretter senket han kikkerten og lo mot oss. Vi kjørte fram til posten. Der ventet seks Saigon-soldater. »Det er i orden, dere kan passere», sa sjefen deres.

Etterpå ble det forklart for meg: »Disse marionettene er våre marionetter. Natur-

»VIBEKJEMPER GIFTMORDERNE»

Legene sier at arvestoffet forandres hos de som har fått i seg USA's gifter. På denne måten rammer USA's folkemordspolitikk også kommende generasjoner av vårt folk. Men vi bekjemper giftmorderne. Vi angriper USA's gasslagre med våre granatkastere. Hundretusener av ungdommer arbeider i luftverngrupper som har til oppgave å skyte ned de C-123 helikoptre som sprer giftgassene. Luftverngruppene

USA's største militærbaser. Der finnes det også noen veldige flyktningeleire konsentrert. Både basene og leirene er omgitt av piggrådsperringer med ca. hundre meters mellomrom. Etter mørkets frambrudd får en verken gå ut eller inn i leiren. Mellom sperringene patruljerer panservogner. Til den amerikanske basen hører to flyplasser. Den ene for 300 fly, den andre for 400 helikoptre. Mellom flyplassene ligger det en stor leir. En natt ble flyplassene beskyttet av raketter som syntes å komme fra ingen steder. De kom fra flyktningeleiren. FNL hadde smuglet inn rakettene til innbyggerne i leiren som hadde forberedt angrepet ved å bygge ramper for rakettene. Et annet eksempel fra Da Nang-området: I februar i fjor ble en flyktningeleir stormet av 7000 personer, bevæpnet med skarpe tener. Med frigjøringsfrontens soldater i spissen klippet de i stykker den 40 kilometer lange piggråden rundt leiren og befridde sine innestengte landsmenn.

BEFOLKNINGEN SLUTTER SEG SAMMEN

Men overalt i byene, blant alle deler av befolkningen finnes det nå organisasjoner som arbeider for at USA skal forlate landet og for at en fredsregjering skal dannes. Foruten »Folkefronten for fred» finnes »Aksjonsgruppen for retten til å overleve» og den »Nasjonale selvstendig-

Le Phuong tilbake fra det frie Sør-Vietnam

ligvis kunne vi angripe og ødelegge posten deres. Men hva ville vi vinne på det? Bare at amerikanerne kom og bombet området. Disse soldatene har kommet til oss og ønsket å gå over på vår side. Vi sa at det var bedre om de ble der de var. Nå får de mat og utrustning med amerikanske helikoptre og vi behøver ikke forsørge dem.»

Vi passerte ytterligere fem av »våre Saigon-poster samme dag.

Mannen som forteller er Le Phuong, leder for PRR's (Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering) informasjonskontor i Stockholm. I slutten av november og begynnelsen av desember i fjor besøkte han FNL's hovedkvarter i det nordlige Sør-Vietnam. Vi gjengir her hva han fortalte den svenske Vietnam-bulletinen i et intervju.

USA BOMBER OG FORGIFTER

– Vietnamiseringen gjennomføres nå ved hjelp av den »aksellererte pasifiseringen». Det innebærer at landsbygda blir bombet, brent og forgiftet for å tvinge befolkningen til å flykte til steder som USA og Saigon-juntaen kontrollerer. Ifølge geriljakrigens teori skal geriljaen leve blant folket som fisken lever i vannet. Nå vil USA's generaler tømme ut vannet så fisken dør.

tar også hand om kvinner og barn og lærer folk ikke å spise mat som er blitt besmittet. De setter opp advarselsskilter og kontrollerer giftinnholdet i avlingene.

Folket lagrer risen i dype hull der giften ikke kommer til. Byer som ikke er rammet hjelper de rammede byene med ris og andre livsfornödheter. Bøndene har selv funnet ut at en kan »vaske» de forgiftede risplantene. Fra vanningskanalene leder en inn rent vann på de feltene som er rammet. Plantene skylles gang på gang til de er rene.

Nå sprer USA-imperialistene ikke bare giftene sine i Vietnam. De terroriserer også befolkningen med sine stadige bombetokter. Men bøndene har lagt merke til at en bombearmada alltid varsles av et speiderfly. Når de oppdager et speiderfly på himmelen vet de at om et kvarter er bombeflyene der.

DYPE GANGER

Da skynder de seg å ta dekning i de underjordiske gangene. Disse gangene har de gravd 20–30 meter dype. De tåler til og med en direkte treff fra de kraftige bombene som slippes fra B-52-flyene.

Livet i Sør-Vietnams befrikkede områder er hardt, men gjennom FNL's riktige ledelse og sin egen skaperkraft kan folket slå tilbake USA-imperialistenes barbariske angrepskrig. Ved byen Da Nang i det nordøstlige Sør-Vietnam ligger en av

hetsbevegelsen». Disse organisasjonene er ikke tilsluttet FNL, men de arbeider sammen med arbeidere, studenter, kvinneorganisasjoner og krigsinvalider for det enstemmige kravet: USA ut av Vietnam. Vietnamiseringspolitikken var dømt til å mislykkes fra begynnelsen. Jo flere soldater de tvinger inn i hæren, jo mer synker hærens moral. General Do Cao Tri som var en av Saigon-juntaens ledende menn sa i oktober 1970 at av 100 soldater deserterer 75 og av de 25 som er igjen er det bare 10 som vil gå ut og kjempe. For hver marionett-soldat som blir drept, er det ni som deserterer. Do Cao Tri som var ansvarlig for juntaens invasjonstroeper i Kambodsja, ble drept da hans helikopter ble skutt ned av FNL i byen Tay-Ninh den 23/2 i år.

Nå har USA-imperialistene invadert Laos. Men folket der er bedre forberedt enn de var i Kambodsja. Vi kommer til å gi imperialistene en enda bedre mottakelse. Og om USA-imperialistene våger å invadere Nord-Vietnam, kommer de til å oppdage at hver mann og kvinne, ung som gammel, vet hvordan de skal forsvare seg. Hæren, marinen og flyvåpenet er klare. Hva som enn skjer, hvor brutale våpen amerikanerne bruker, så kan ingenting hindre oss i å reise alle vietnamesere til fortsatt kamp for den endelige seier.

Le Phuong.

Calley- et sonoffer

I mars 1968 rykket et kompani amerikanske soldater under ledelse av løytnant Calley inn i landsbyen Song My i Sør-Vietnam og myrdet alle innbyggerne – over hundre ubevæpnede sivile. Først lang tid senere ble massakren kjent for det amerikanske folket. Nyheten vakte en enorm proteststorm, og opinionen krevde de skyldige dømt. Calley ble stilt for retten og dømt til livsvarig fengsel.

Hele saken mot Calley har vært et febrilsk forsøk på å framstille Song My-massakren som en tragisk tilfældighet – en følge av krigens grusomhet, og feilaktig informasjon om FNL's virksomhet. Men slike folkemord er etterhvert blitt en del av hverdagen for det vietnamesiske folket – sammen med tortur, ødeleggelser og forgiftning av naturen. (Les mer om dette i boka «Ikke bare Song My».)

Rettsaken mot Calley reiser også andre viktige spørsmål: For det første: – Hvorfor ble Calley bare kjent skyldig i noen få av mordene i Song My? Var dette av hensyn til andre innen militæret? Og dessuten: Er bombeflyveren som slipper tonnevis med napalm og splintbomber over landsbyer og tettbebygde strøk mindre skyldig? Vi må selvsagt svare nei. Og er noen av disse de virkelig skyldige? Svaret blir nei her også. Vi ser rettsaken som et taktisk forsøk på å finne en syndebukk for USA's folkemord i Indo-Kina. En gallupundersøkelse foretatt i USA viser at 70 % mener Calley ikke er den eneste skyldige. De virkelig skyldige er Pentagon, de øverste politiske myndigheter, og de industrikonserner som tjener på krigen.

Ifølge prinsippene som lå til grunn for rettsoppgjøret etter siste verdenskrig, skulle disse også ha vært satt under tiltale. De skulle kunne dømmes selv om de kunne påvise at de aldri har gitt noen ordre om massakre, eller velsignet massemyrderi. For å kunne bli frifunnet, måtte

Forts. s. 9

Nixon snakker sant når han holder hånden under haken.

Han snakker sant når han knytter venstre hånd.

Han snakker sant når han retter på slipset.

Nixon fra løgn til løgn

Jeg har kommet langt på vei med å avvikle engasjementet i Vietnam på en måte som gir Sør-Vietnam sjansen ikke bare til å overleve, men til å bygge et sterkt og fritt samfunn (Nixon i en kringkastingstale 24. februar 1970).

Hvilken frihet snakker Nixon om? Om frihet for amerikanske imperialister til å utvinne de rike oljeforekomstene langs kysten. Og styrken? De millioner av dollar som sprøytes inn for å holde den dødsdømte Saigon-juntaen ved makten. Opprustningen av leiehæren – for amerikanske dollar og under amerikansk lederskap – har ikke vist seg særlig framgangsrisk. Den mislykte invasjonen i Laos taler sitt eget språk. Operasjonene mot fiendens forsynings- og oppmarsjrområder i Kambodsja og Laos har reddet tusener av amerikaneres liv og satt oss i stand til å fortsette tilbaketrekningen etter planen.

Sannheten om Laos og Kambodsja

kjenner vi i dag. Folkene står samlet bak de nasjonale frigjøringsbevegelsene. Og hvilken tilbaketrekkningsplan snakker Nixon om? Han har omhyggelig unngått å fastsette et tidsskjema for tilbaketrekningen. Ødeleggelsen av Nord-Vietnams forsyningslinje har i sterk grad svekket kommunistenes evne til å føre en effektiv krig i Sør-Vietnam (Samme tale om invasjonen i Laos).

Man kan si hva man vil, men man må nesten beundre Nixon for at han klarer å få inn så mange løgner i en eneste setning. Saigon-hæren lyktes, trass i et enormt oppbud av amerikanske fly, ikke å komme lenger inn i Laos enn 25 kilometer. Det tok til og med flere dager for Ho Chi Minh-veien ble lokalisert. Og den «effektive krigen som kommunistene (underforstått de nord-vietnamesiske) fører i Sør-Vietnam» er ikke annet enn en nasjonal frigjøringskrig mot amerikanske inntrengere.

Han snakker sant når han gnir seg i øynene.

Han snakker sant når han klør seg under nesa.

Men når han rører på leppene — DA JUGER HAN!

Halv million demonstrerer i USA

Opposisjonen mot Vietnamkrigen vokser stadig i det amerikanske folket. I april i år nådde protestene mot krigen sitt foreløpige høydepunkt. For første gang deltok Vietnam-veteraner i protestene. De hadde kommet til Washington for å prøve å overtale «sine» senatorer om vanviddet i krigen. Mange kom i rullestoler eller med krykker. Disse tusentalls veteraner som selv opplevde brutaliteten og urettferdigheten i den amerikanske krigføringen i Vietnam møtte liten forståelse blant «haukene» i senatet. Men for USA's befolkning betydde det at vitnesbyrdene fra

Calley-rettsaken ikke var noe enkelt tilfelle: veteranenes fortellinger og korte teaterstykker om tortur og mishandling av sivile vietnamesere viste den virkelighet Nixon og Pentagon forgjeves prøver å skjule.

Veteranenes demonstrasjon ble opp-takten til gigantiske fredsaksjoner over hele USA. I Washington anslår man antallet deltakere til nesten en halv million (Politiken 25/4 1971). I San Francisco ga 100 000 mennesker uttrykk for sin freds-lengsel og sin misnøye med Nixons stadi-gue opptrappinger.

Saigon-tropper på vei nr. 4 i Kambodsja.

USA-fiasko også i Kambodsja

Det er ikke bare i Laos at amerikanerne lider nederlag. I Kambodsja har Den Nasjonale Frigjøringsfronts væpnede styrker og folket i provinsen Kompong Cham og Kratie slått tilbake en stor-offensiv som ble satt i gang av Saigon-tropper og Lon Nols hær. Operasjonen begynte den 4. februar og ble støttet av amerikanske fly. Ett av målene var å gjenvinne herredømmet over vei nr. 7 som fører til hovedstaden Phnom Penh. Som følge av blokkaden som folkets styrker med stort hell gjennomfører, har situasjonen her vært betegnet som en konstant krise de siste tre måneder. Bensin- og strømrasjoneringer hører med til hverdagsbildet, og det er store vansker med matforsyningene. Aksjonen ble kalt »Total seier 1-71», men på tvers av Lon Nol og amerikernes planer ble det altså en seier for frigjøringsstyrkene. I følge kambodsjanske kilder var mer enn 8000 Saigon-soldater satt ut av spill ved begynnelsen av mars, og UPI meldte 10/3 at »aksjonen var avblåst på grunn av den voldsomme 'kommunistiske' motstanden».

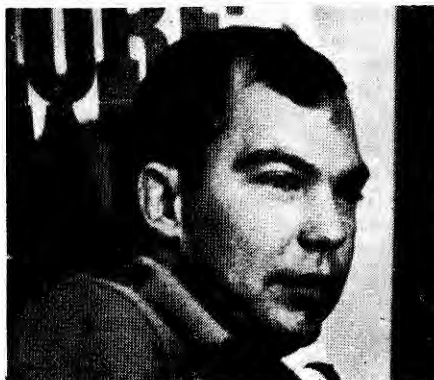
Også på vei 4 har det vært harde

kamper. Den leder fra kystbyen Kompong Som (tidligere Sihanoukville) til Phnom Penh, og inngår som et viktig ledd i blokkaden. Til tross for stadige »opprensninger» og bombing er behersker frigjøringsstyrkene denne strekningen også, og i begynnelsen av mars angrep de oljeraffineriet utenfor Kompong Som med bombekastere, og fire av de seks store lagertankene gikk opp i flammer.

Den 20/4 kom meldingen om at »statsminister» Lon Nol måtte trekke seg tilbake på grunn av helsen. Flere kandidater var aktuelle på hans plass, men visestatsminister Sirik Matak sto som venta sterkest og skal i skrivende stund stable en ny marionetteregjering på beina. Siden kuppet i mars i fjor har han vært Lon Nols høyre hånd og representerer landets storkapitalister. Han har blant annet støtte av bankvesenet og utgjorde et viktig bindeledd til CIA under kuppet. Men uansett hvem som hadde fått statsministertittelen: vedkommende må passe etter USA's og de reaksjonæres pipe mot folkets interesser, så skiftet innebærer på ingen måte noe politisk tøvær.

Forts. fra s. 8

de bevise at de hadde tatt nødvendige forhåndsregler mot slike overgrep. Men vi så hvordan forsøket på dette mislyktes. I all stillhet frifant man Calleys overordnede, kaptein Medina, og tiltale mot andre offiserer kom aldri på tale. Og dessuten: Å tro at imperialistene i Pentagon og Det hvite hus skal dømme imperialismen, er drømmetenkning. Derfor er rettsaken en kjempebløff som har til hensikt å villed opinionen. Men dagens protestdemonstrasjoner verden over – og kanskje spesielt i USA – viser at folk ikke lar seg lure.

Calley – et sonoffer.

Voksende frigjørings sjanser på Filippinene

Nyhetsmeldinger tyder på voksende motstand mot det amerikanske rådevelde på Filippinene. I midten av februar demonstrerte over 8000 studenter og arbeidere i Manila mot Nixon-administrasjonens bruk av militærbaser som støttepunkter for krigen i Indo-Kina. På øya Mindanao kom amerikanernes upopularitet enda tydeligere til uttrykk da tusener av studenter satte fyr på den amerikanske informasjonstjenestes bibliotek.

Motstandskampen pågår med stadige anfall mot militære mål, og har som endelige mål å styrte Ferdinand Marcos regime som er USA's villige verktøy. Med dette regimet ved roret vil det aldri bli noe av de progressives krav om nasjonalisering og overgang til offentlig eie av »vitale industrier». Oljeindustrien står sentralt fulgt av gruver, stål og kjemisk industri som alle domineres av amerikansk kapital.

Gjennom USA's innflytelse kan et fåtall godseiere og storkapitalister holde sin makt ved like og holde fram med sin økonomiske utbytting. USA har ifølge Vietnam Courier/Hsinhua 50 000 soldater stasjonert ved 23 større militærbaser, men folket har begynt å våkne, og motstandskampen har begynt å ta form.

Denne har mye av sitt utspring i gjenopprettelsen av Filippinenes kommunistiske parti som fant sted den 26. desember 1968, i en periode da omfattende geriljakamper pågikk flere steder på øyene. I november samme år måtte myndighetene sette inn 3000 mann i »opprensningsaksjoner» i fem av de nordlige provinsene på den sentrale øya Luzon. Ifølge AP (oktober 1969) var da geriljaen aktiv i 6 av de sentrale og sydlige provinsene.

Den 29. mars 1969 ble Den nye folkehæren dannet, og ifølge Peking Review (9/4-71) får den tilslutning fra bøndene. I løpet av kort tid vokste den fra byen Capas på Luzon til å omfatte størstedelen av øya i dag, til tross for at det sittende reaksjonære styret har motatt amerikansk militærhjelp og »rådgivere». I landdistriktene kunne Den nye folkehæren opprette baser og permanente revolusjonskomiteer enkelte steder. Selv om en foreløpig vet lite, er det fristende å sammenlikne med de frigiorte områdene i Indo-Kina.

Den nye folkehæren består først og fremst av bønder som har reist seg til kamp, men den vinner voksende sympati blant folk i byene. En av hærens samlende paroler er »ikke å kjempe for en minoritets interesse, men for et revolusjonært ideal og for folkets interesser.» Det ser ut til at Filippinenes gryende håp om frigjøring har sjanser til å lykkes.

Vietnam-uka våren 71

Vietnam-uka våren 1971 ble en sterk markering av solidaritetsarbeidet som Solkom og FNL-gruppene rundt om i Norge driver. I tørre tall ser uka slik ut:

Rapportert aktivitet på 55 steder. 16 000 For Vietnam solgt. Over 100 000 løpesedler ble trykt og delt ut.

Dette er solid framgang fra høsten 1970. Ikke bare tallmessig, men i enda høyere grad hvis en ser på formen og omfanget arbeidet nå begynner å få.

I Tromsø for eksempel gikk det for første gang et demonstrasjonstog i FNL-gruppas regi. Toget gikk til det lokale kontor av USIS (USA's informasjonstjeneste) hvor det ble overlevert en protest. 70 stykker deltok i demonstrasjonen og 50 deltok på et møte seinere.

Vrengte lommer for FF

Under Vietnamuke-demonstrasjonen i Oslo 22. april, var det moro å være aktivist med innsamlingsbøsse til Frigjøringsfondet. Folk ga villig – både i og utenfor toget. Aller mest overraskende var det å få stukket en hel hundrekroneseddel i handa. Det skjer ikke hver dag, og det styrker troen på at folk støtter FNL.

Under møtet i Folkets Hus samme kveld, var bønnene plassert ved inngangen til salen, og folk fortsatte å putte på det de kunne avse. Helt unge mennesker, som kanskje bare har lommepenger, ga smilende sine kronestykker. Og eldre folk, kanskje ikke de best stilte familieforsørgerne, gikk heller ikke rett forbi oss.

Mest forbausende var den opplevelsen, at etter møtets slutt, da et par aktivister hadde tatt oppstilling ved ytterste utgangsdør – uten særlig håp om at folk ville fortsette å gi – fortsatte de faktisk å putte i bønnene!

Det var tydelig at møtet hadde vært vellykket, med spøk og latter rotet folk fram lommerusk – femørene og tiørene – det ble mange etter hvert.

Folk forsto viktigheten av å støtte Frigjøringsfondet, og det var atskillige vrengte pengepunger å se utover kvelden. En dame uttalte: »I dag er det dagen for å gi. Dette er tredje tier'n.»

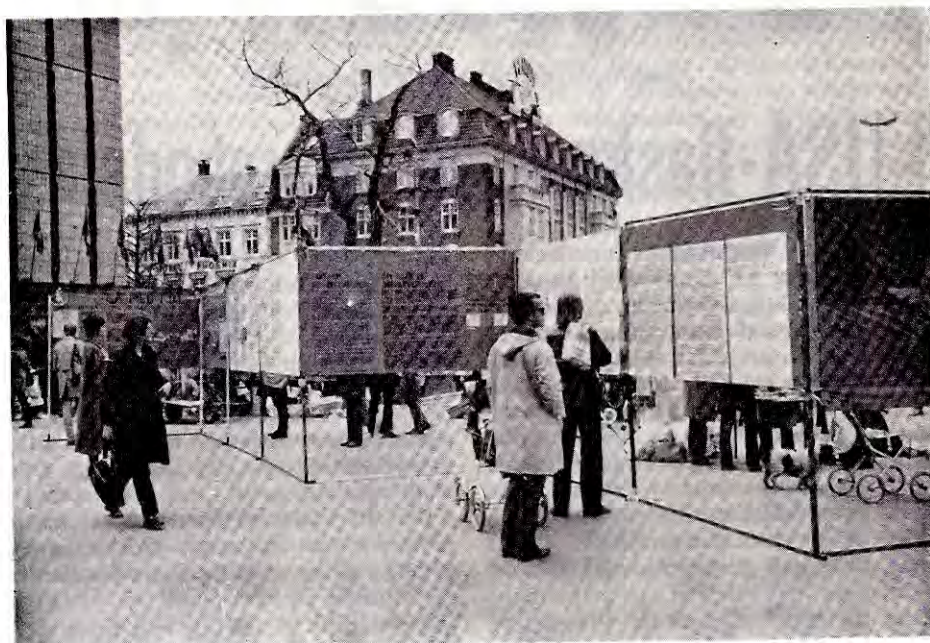
Arbeiderne på A/S Norelectro slutter opp om V-uka

Onsdag 21/4 var det meningen at delegasjonen fra FNL's Ungdom skulle besøke fagforeninga i middagspausen. Det var Drammen FNL-gruppe som hadde fått i stand dette møtet i samarbeid med klubbstyret.

Imidlertid var det noen arbeidere som klarte å stikke kjepper i hjulene, slik at møtet ikke ble noe av. De hevdet at et slikt arrangement bare ville være »rein kommunistpropaganda». Denne holdningen var gjeldende langt inn i Arbeider-

partiet bare for fem år siden, men er nå som resultat bl. a. av tålmodig arbeid i ferd med å forsvinne.

På et seinere møte i klubben fikk styret full støtte for at de hadde prøvd å få i stand møte med ungdomsdelegasjonen fra Vietnam. Avstemningen viste 38 mot 3, og klubben sluttet seg til som medarrangør til det åpne solidaritetsmøtet Drammen FNL-gruppe holdt torsdag i Vietnam-uka.

FNL-gruppene i Trondheim viste en sjøllaga utstilling i Vietnam-uka

God jobb i Øystese

Vietnam-uka våren 1971 ble markert på forskjellige måter rundt om i Norge. For å få et bilde av hvordan ei slik uke arter seg på et sted med godt solidaritetsarbeid gir vi her et eksempel. Vi følger gruppa i Øystese, et middels stort sted i Hardanger, fra dag til dag i V-uka.

Mandag. Gruppa hadde postkasseaksjon i Nordheimsund og Øystese. Delte ut en løpeseddel de hadde laget selv.

Tirsdag. Vietnam-kveld i Strømbarm. 30 stykker til stede på møte hvor det ble vist film, holdt en appell og ellers var det sang og spill av Freedom Singers-melodier av medlemmer i FNL-gruppa. Salg av 30 For Vietnam.

Onsdag. Stand (stående demon-

strasjon med tekst og bilder) i Øystese med parolene »Gå med i Vietnam-arbeidet!» og »Godkjenn Nord-Vietnam (DRV) og folke-regjeringa i Sør-Vietnam (PRR) no!» Det ble solgt 40 FV og delt ut en landsomfattende V-uke-løpeseddel.

Om kvelden var det Vietnam-møte på gymnaset for en fullsatt sal.

Torsdag. Stand i Nordheimsund hvor det ble solgt 60 FV på under 2 timer. Gruppa hadde mange gode diskusjoner med folk som var interessert i arbeidet.

Fredag. Stand og løpeseddel-utdeling på to steder i Ålvik.

Gruppa har til fulle vist hvordan V-uka kan brukes.

Dristighet preger Drammens-gruppa

Vietnam-uka i Drammen har vært preget av usedvanlig høy aktivitet. I løpet av uka har gruppa solgt ca. 1500 For Vietnam på dører og stands. På et møte torsdag ble det overrakt 1350 kr. som har vært samlet inn gjennom Frigjøringsfondet til en representant fra PRR. (Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering). Seinere er beløpet gått opp i tilsammen 2000 kr.

— Hvordan har dere greid å trekke så mange med i arbeidet? spør vi FNL-gruppa.

— Som medarrangør til møtet her i kveld har vi Drammen AUL, Drammen SFU, Drammen Unge Venstre, Drammen SUF(m-l), Drammen Demokratiske Kvinnelag og Klubben på a/s Nordelektro.

Vi legger vekt på ikke å tvinge folk i union med oss, men søker samarbeid på konkrete aksjoner. Hele tida må vi anstrenge oss på å forklare synspunktene, ikke opptre aggressivt og unngå strid om uvesentlige ting.

Det som synes å prege aktiviteten i Drammen er dristighet og pågangsmot i arbeidet. FNL-aktivistene er ikke redde for å snakke både med eldre og unge mennesker — stå fram som anti-imperialister og forklare bakgrunnen for denne holdningen.

— Vi har også folk på arbeidsplassene og de jobber for saka blant arbeidskameratene. I løpet av uka var det også moro å se hvilken positiv holdning vi ble møtt med hos Arbeiderhusmøtlaget. De ville gjerne støtte oss.

Drammen FNL-gruppe har vært særlig aktiv med dørsalg av For Vietnam og innsamling til Frigjøringsfondet. Samtidig mobiliserte gruppa til det åpne møtet de hadde torsdag. Drammen ble delt opp i små distrikter og ca 40–50% kjøpte på dørene. Det var enkelte som smelte igjen døra for ansiktet på aktivistene, men dette var bare et lite mindretall.

— Det ble 25% bedre resultat der vi hadde delt ut løpesedler systematisk på forhånd.

På det åpne møtet i Globus restaurant torsdag var det både gamle og unge, stemningen stor og positiv til representanten fra PRR som redegjorde for den aktuelle situasjonen.

160–170 mennesker hadde funnet veien til møtet og det ble vist to filmer fra Vietnam — en om krigsforbrytelsene til USA-imperialistene og en om kunsten i de frigjorte områdene. Den siste slo særlig an; den viste hvordan frigjøringsstyrkene ble møtt med sang og teater når de vendte hjem fra fronten. — Hva greier ikke et folk når de bare står samlet.

**VIETNAM-UKA I DRAMMEN —
EN SEIER FOR
VIETNAMARBEIDET.**

Fra Vietnamuke-møtet i Drammen

Vellukka Vietnam-uke

19.—25. april vart det arrangert Vietnamuke i Bergen, i Solidaritetskomiteens regi. Torsdag 22. april samla 500 personar seg til demonstrasjon under hovudparolane:

USA-imperialismen ut av Indo-Kina.

Bryt med Saigon — anerkjenn PRR og DRV.

Gå med i dez anti-imperialistiske arbeidet i Norge.

På møtet etter demonstrasjonen vart fylgjande resolusjon vedteken med akklamasjon:

Møtet har mottatt med glede at den norske regjering vil anerkjenne Nord-Vietnam (DRV) og krever at anerkjennelsen skjer straks. Vi krever og at regjeringen anerkjenner PRR, bryter med Saigon-juntaen og at den klart gir uttrykk for at USA må trekke seg ut av Indo-Kina.

Vi hilser det helttemodige vietnamesiske folk og uttrykker vår solidaritet med dets kamp mot USA-imperialismen. Vi vil også gi uttrykk for vår støtte til den indokinesiske enhetsfront De indokinesiske broderfolks kamp mot de amerikanske inntrengerne går mot seier og har vår fulle sympati.

Demonstrasjonen og møtet var ein manifestasjon av ein brei aksjonsenhet i kampen for solidaritet med Indo-Kinas folk. Fylgjande organisasjonar var arrangørar:

FNL-gruppene i Bergen, AUF-laga i Bergen, Bergens Arbeiderparti av NKP, Senterstud, SFU, KU, Unge Venstre, Populistiske arbeidsgrupper, SUF (m-l) ML-

400 i Vietnam- demonstrasjon i Trondheim

Omtrent 400 deltok i demonstrasjonen som Solidaritetskomiteen for Vietnam avviklet i Trondheim i går kveld. På Katedralskolens gårdsplass holdt Rolf Geir Knutsen en appell. Videre ble det vedtatt en resolusjon som uttalte:

«Vi ser på regjeringen Bratteli's erklæring om å inngå diplomatisk forbindelse med Den Demokratiske Republik Vietnam som et uttrykk for det norske folkets solidaritet med folkene som kjemper i Indo-Kina. Vi mener at en naturlig videreføring av denne politiken vil være å bryte forbindelsen med den USA-kontrollerte herskerklikken i Saigon, og å anerkjenne Sør-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering som den virkelige representant for folket i Sør-Vietnam».

Møtet ble avsluttet med sanggruppen «Freedom Singers», som kommer fra den svenske FNL-bevegelsen.

me

gruppene, Norsk Kvinneforbund, Faglig Studentfront, Malersvennernes forening, komiteen Norge ut av NATO, Studentersamfunnet i Bergen, Faglig Front på NHH, SF, Rød Front i Studentersamfunnet, K-stud.

Felles front mot USA-imperialismen - *sier ungdom fra FNL*

I tida 18.-21. april hadde vi besøk av en framtreddende delegasjon fra Sør-Vietnam. De var utsendinger fra Ungdomsforbundet for Vietnams frigjøring. Dette er den første offisielle Sør-Vietnamesiske ungdomslederbesøk vi har i Norge. Før de kom til Norge, besøkte ungdommene en rekke land i Europa. Og seinere skulle de til Brussel.

Delegasjonen besto av fem medlemmer:
- En sekretær fra sentralkomiteen i FNL's Ungdom.

- En sentral tillitsmann, ansvarlig for FNL's arbeid blant ungdom i byene.

- Et kvinnelig vitne som har sittet flere år i Sør-Vietnamesisk fengsel og vært utsatt for alvorlig tortur.

- Et kvinnelig vitne, overlevende etter en massakre i en landsby i samme område som My Lai.

- En tolk.

Tirsdag 20. april hadde vi besøk av delegasjonen på Solkoms kontor, hvor deler av Landsstyret og noen aktivister var møtt fram for å ta imot vietnameserne.

Delegasjonslederen slo fast at USA-imperialismen var slått på defensiven og at den revolusjonære bevegelsen var i framgang over hele Indo-Kina. Imperialistenes desperate krigshandlinger hadde skapt enhet mellom folkene i Indo-Kina - et kampfelleskap.

FNL kjemper på tre fronter:

- Den militære fronten mot imperialistene og marionettene. Denne må utvikles og bli hardere.

- Innenriks samling av alle patriotiske krefter - særlig ungdommen.

- Den internasjonale solidariteten mot imperialismen.

I denne sammenhengen anså han arbeidet som Solkom drev for verdifullt. Den materielle støtten, men særlig anstrengelsene for: »her i Norge å avsløre og bekjempe den amerikanske imperialismen. Dette vil være et bidrag til den internasjonale kampen mot imperialismen og særskilt USA-imperialismen. Dette vil være av betydning for frigjøringskampen i Vietnam.»

Om kampen i byene uttalte han at den ble drevet av en rekke organisasjoner - hver samfunnsgruppe hadde sine - hvor FNL støttet deres paroler i kampen mot Saigon-quislingene. FNL satte den politiske diskusjonen og virksomheten i sentrum. Enkelte som ønsket fred i Vietnam forsto ikke betydningen av å skille mellom venn og fiende i kampen. Eksempelvis en kvinne som gjestet Norge for ikke lenge siden som trodde at man kunne la være å bekjempe USA-imperialistene og deres tropper.

Delegasjonslederen var svært interessert i hvordan Solkom drev sitt arbeid og hvordan organisasjonen var bygget opp for at den skulle tjene formålet og ha politisk diskusjon. Avslutningsvis ble det overrakt en del gaver. Vietnameserne tok med hjem en del av det materialet som vi lager og vi fikk en stor mengde bilder fra den siste tida i tillegg til en vietnamesisk hatt som folkets frigjøringsstyrker bruker.

En del av delegasjonen på besøk hos Solkom.

FNL'S UNGDOMSDELEGASJON BESØKER FNL-GRUPPA PÅ LILLESTRØM.

Onsdag 21/4 var det åpent møte i Lillestrøm kino som ledd i Vietnam-ukeaktiviteten. Ca. 40 stykker møtte opp for å høre siste nyheter fra Indo-Kina. Også den honorære konsulen for Saigon-quislingene i Norge - Torbjørn Jelstad, var møtt fram sammen med noen få Kyungdom.

Det tegnet til å bli et livlig møte. At Saigon-quislingene står svakt viser det at de også denne gang grep til massakren i Hue - den mest seiglivet myten løgnpropagandaen har klart å fabrikke. (FV.1/71).

Dette skulle vise seg å være nytteløst denne gang. For det første var mange i salen klar over hva som egentlig var sannheten om Hue - nemlig USA-imperialistenes massebord. Enkelte kunne henviser til uttalelser som den av Libertas-generalen Trygve de Lange om at han hadde vanskelig for å tro at det var FNL som hadde gjort dette.

Dessuten var representanten for delegasjonen fra Hue og hadde deltatt i kampene der.

Jelstads løgnpropaganda ble etterhvert et irritasjonsmoment for de som hadde kommet for å få informasjon fra den aktuelle situasjonen. Et overveldende flertall vedtok til slutt en solidaritetsresolusjon til støtte for Vietnams folk i deres kamp. Etter møtet meldte flere seg på studiesirkler som FNL-gruppa har satt i gang når dette leses.

Alt i alt et vellykket møte.

Delegasjonen på møte i Lillestrøm FNL-gruppe.

OLJEVISA

(melodi: Dyrene i Afrika)

Det er ei lita oljevise som du nå får høre
Om imperialistene og alt de har å gjøre
Olje, olje, åh-åh-åh
Olje, olje, åh-åh-åh
Om imperialistene og alt de har å gjøre

Vi skjønte tidlig at det ikke gikk å konkurrere
Nå er vi en familie, og vi ønsker ingen flere
Vi har laget monopol
Vi har laget monopol
Nå er vi en familie, og vi ønsker ingen flere

Men vi har mange hundre dotre rundt i verdens riker
Og Thieu og Saud og Golda Meir er gode barnepiker
Datterselskaper er trygt
Vi har ingen grunn til frykt
Og Thieu og Saud og Golda Meir er gode barnepiker

I land der vi vil slå oss ned må CIA få bli med
Da skaffer de oss kvikt og greit et militærregime
Så blir det gitt konsesjon
Til verdens rikeste nasjon
Da skaffer de oss kvikt og greit et militærregime

Med FN's hjelp vi boret ved Sørøst-Asiakysten
På verdens største oljekilder er vi ganske lysten
Dette e'kke politikk
Uberettiget kritikk
På verdens største oljekilder er vi ganske lysten

Der fins det mere olje enn vi har i hele Vesten
Men det gir ingen grunn til å ta andre med på festen
ESSO, CALTEX, GULF, MOBIL,
BP, SHELL og PHILIPS vil
ha mange milliarder til, så når de lykken nesten

Og Nixon han er hele verdens politikonstabel
Hvis folket vil ta makta blir profitten risikabel
Napalm, gass og bombefly
sendes over land og by
For krever folket makta blir profitten risikabel

I nordligere farvann skal vi også investere
og ennå er det mange vers, men vi kan ikke flere
Dollar, dollar åh-åh-åh
Dollar, dollar åh-åh-åh
Og ennå er det mange vers, men vi kan ikke flere

Ny giv - teatergruppe i Solkom

Kampen mot USA-imperialismen føres på mange områder. I Sverige vet vi at det finnes mange FNL-grupper som har sine egne sang-grupper. Ei gruppe i Göteborg, Freedom Singers, har gitt ut to LP-plater som gjennom sine melodier og tekster har vunnet nye anti-imperialister til støtte for folkenes frigjøringskamp i Indo-Kina. Her i Norge har vi nå fått ei anti-imperialistisk teatergruppe. Den kom i stand på initiativ fra noen i Solkom som mente at ei slik teatergruppe ville være av stor verdi i vårt utadretta arbeid. Siden februar har 7 FNL-aktivister arbeidet for å lage det teaterstykket som ble framført for første gang på Kolbotn tirsdag 27. april. Kolbotn er et lite sted, men likevel hadde det møtt fram omlag 50 interesserte.

Framvisinga tok for seg den historiske utviklinga i Vietnam og resten av Indo-Kina. Den viste hvordan folket gang på gang har fått fremmede inntrengere i landene sine og hvordan de har tatt kampen opp for å gjenvinne friheten og selvstendigheten. Skildringa av IMPE-

RIALISTENE viser på en svært avslørende måte hva som er deres virkelige interesser i Indo-Kina, slik som i olje-visa. Livet i de frigjorte områdene vises ved at folket i Vietnam selv forteller om hvordan de lever, stadig utsatt for fiendtlige angrep, samtidig som de greier å bygge opp landet sitt ved egne krefter.

En av de beste delene av stykket tar opp norsk monopolkapitals og politikeres interesser i Indo-Kina, hvorfor de gir støtte til USA's imperialistiske politikk. Hele tida skiller stykket godt mellom venn og fiende, og det blir aldri stilt i tvil hvem som kommer til å vinne. Det indo-kinesiske folkets rettfærdige kamp har fått enda et viktig talerør.

På Kolbotn vakte stykket stor begeistring. Man skulle tro at vi ikke fikk se noe annet enn det vi visste fra før, men her fikk framstillinga ei slik form at innholdet ofte ga nye ideer. Grunnen til at teatergruppa har maktet å lage en så god forestilling, er at de hele tida har satt den politiske diskusjonen fremst. De har

studert Vietnams historie, grunnlaget for folkenes frigjøringskamp og folkets fiender, imperialistene. Dette har gitt ei ramme for stykket. Inn i denne ramma har de laget egne tekster og viser. Dessuten har de brukt mange sitater og en del av Sara Lidmans og andre forfatters stoff.

Meninga er at denne teatergruppa skal vise fram stykket på FNL-gruppenes møter, i ungdomsklubber, husmorlag, fagforeninger eller andre steder hvor det er interesse. De som er interesserte i å få gruppa på besøk, kan ringe til Solidaritetskomiteen for Vietnam, tlf. 20 76 84, eller skrive til oss. Adressa er boks 558 Sentrum, Oslo 1.

Teatergruppa tar imot alle invitasjoner så langt det er mulig. Dessuten er vi svært interessert i å hjelpe andre som kunne tenke seg å starte ei gruppe. De vil da få råd og hjelp med tekster. Sanggrupper er det flere som har planer om å starte. Vi kan hjelpe med tekster og noter, så bare skriv til oss. La kunsten bli en del av vårt redskap i kampen mot USA-imperialismen. Vi tar også imot dikt, noveller eller andre tekster som vi kan trykke i For Vietnam.

Men først og fremst: Ta kontakt med oss for å få teatergruppa på besøk.

Soldier Blue

Western-filmen «Soldier Blue» har høstet stor applaus for sin skildring av kolonialistenes voldsmetoder under erobringen av Nord-Amerika for rundt hundre år siden. Filmanmelderne var begeistret over at den «trekker åpenbare paralleller med Vietnam-situasjonen i alminnelighet og Song My-massakrene i særdeleshed». Jeg er ikke så sikker på hvor verdifull filmen er politisk sett. Det er vel og bra at den tar avstand fra indianermord og vold, men den gjør intet forsøk på å sette dette i den rette sammenheng: hva avler denne volden, hvilket fenomen er denne filmen til syvende og sist en skildring av?

I «Soldier Blue» blir årsakene tilslørt eller fortidd. Det kan pekes på «krig generelt er et onde», «soldatmentalitet», «en herskesyk gammel offiser» og «at det er stygt å ta indianernes land», men fenomenet imperialism tas ikke opp til analyse. All myrdingen blir en «beklagelig glipp» i den amerikanske historie, akkurat som Vietnam-krigen er det i dag. Så lenge ikke filmen en gang gjør forsøk på å antyde at imperialism ikke er noen tilfeldighet, men at bestemte krefter har interesser av en krig, blir hele saken bare et oppgjør med amerikansk fortid eller til nød en appell om «å være snille mot minoritetsgruppene våre». Mitt inntrykk om at «Soldier Blue» er en kvasiradikal western, bestyrkes av den oppstyltede kjærlighetshistorien som utfolder seg når indianerne ikke blir skutt eller voldtatt. Sånt kliss hadde bevisste, politiske filmskapere sløyet. Hvis intensjonene er så edle som avisene vi ha det til, hvorfor kunne ikke bare navnet «Vietnam» ha vært nevnt? Bare i en bisetning i innledningen eller helt til slutt.

Det sies at filmkontrollen har brukt saksa flittig i voldsscenene. For det anti-imperialistiske arbeidet sin skyld kunne filmkontrollen gjerne ha beholdt hele filmen.

Så skjøt de soldatens mor – PANG.

Fra et besök i DRV

Vi bringer her store utdrag fra en rapport som Anne Bennet skrev etter et besök i DRV (Nord-Vietnam). Forfatteren er fredsforkjemper. Hun har lenge vært aktiv i Det Internasjonale Kvinnesambandet for Fred og Frihet i USA-seksjonen. I november 1970 ble hun valgt til viseformann i sambandet på en konferanse i New Delhi.

Da tre av oss kom til Hanoi 18. desember, ble vi møtt av medlemmer fra Komiteen for solidaritet med det amerikanske folket. Vi overlot det vi hadde med av kort og brev. Komiteen fikk også en liste over det vi hadde lyst til å gjøre mens vi var i Vietnam. Vårt første ønske var å få tillatelse til å møte og snakke med en del flygere i en interneringsleir. Vi spurte etter Bill Mayhew siden vi hadde fått med brillene hans, som han hadde skrevet etter fra sin familie.

Jeg var i Saigon sommeren 1969 sammen med en studiegruppe som skulle undersøke undertrykkelsen av politisk og religiøs frihet under Thieu/Ky-regimet. Her i Hanoi oppdaget jeg at jeg stadig vekk følte og sa: «Hvor forskjellig Hanoi er fra Saigon.» Det er selvfølgelig likheter – begge byene er jo vietnamesiske storbyer. Franskmenne bygde store deler av hver by, og de fleste av bygningene i byene trenger maling og oppussing. Men forskjellene slår en i øynene. De kommer til syne allerede på flyplassen. Saigon-flyplassen er amerikansk og militær, mens i Hanoi er den vietnamesisk og sivil.

SAIGON-HANOI

Det er store menneskemasser i Saigon, overfylt med flyktninger som blir tvunget inn til byen av vår bombing. Flyktningene har ingen steder å være. På gatene er det menn, kvinner og barn som forsøker å selge alt mulig og noen ganger til og med seg selv. Tiggerne er overalt, og det er sjelden lommene ikke er tomte bare en går forbi et kvartal på gata. Unntatt da vi var blant buddhister i An Quang Pagoden, på

universitetet eller sammen med motstandsfolk av Thieu/Ky, så Saigon ut til å være en korrupt slum som amerikanerne dominerte.

I Hanoi var gatene fylt av gående eller syklende vietnamesere. Det var ingen tigging eller stjeling. Vi ble ofte omringet av nysgjerrige barn og voksne. Selv da vi snakket og folk skjønte at vi var amerikanere, kunne vi ikke spore noe hat overfor oss.

VIKTIG SKILLE

Vi spurte Komitemedlemmer som vi arbeidet sammen med hvordan det kunne ha seg at vi var så velkomne. Vi ble fortalt at det vietnamesiske folket skiller mellom det amerikanske folket og regjeringens politikk. Seinere skulle vi høre fra flygerne at da de ble fanget, behandlet selv folk som de hadde bombet, likeså militsens menn og kvinner dem med kjærlighet og delte det de hadde med dem.

Vi hadde spurt spesielt om å få møte buddhist- og katolikkgrupper. Derfor ble vi tatt med til Phat Diem-distriktet i Ninh Binh-provinsen hvor en av katolisismens sentre var før 1954. Priorinnen Hoang Thi Ngo snakket med oss mens vi sto midt iblant ruinene av noe som en gang hadde vært et stort romersk-katolsk senter. – En stor katedral, kirkegård, kloster, skoler osv. Nå var det bare ruiner, spredte stein og fliser, massive bombekratre tilbake. Regjeringen hadde bygd et lite arbeids- og bolighus for moder Ngo og de fem nonnene som var sammen med henne. Moder Ngo fortalte oss at USA

satte i gang en kampanje i 1954 for å tvinge katolikkene sørover – «Jesus Kristus har reist sørover, Jesus Kristus er ikke her». Hundretusen katolikker dro sørover. Men nonnene ble tilbake for å tjene samfunnet. Deres orden hadde kommet til dette stedet for over 300 år siden.

JULAFTEN

Julaften var vi på midnattsmesse i katedralen i Hanoi. Mange tusen mennesker, gamle og unge var samlet på den store plassen foran kirken og i gatene omkring. Så, sent på ettermiddagen etter at vi var kommet tilbake fra et møte med en gruppe vietnamesiske professorer, kunstnere, journalister og sakforere, fikk vi greie på at vi skulle besøke en interneringsleir hvor vi kunne snakke med noen flygere.

Da vi kom inn i området, merket vi at det så vennlig ut. Selv hadde vi tilbrakt mange år på college og i skolegårder. Her kunne vi se en hage omgitt av bygninger. Det så ikke ut som et fengsel. Fengslet Ron Young og de jeg hadde sett i Sør-Vietnam var befestet, kalde og hardhjertede steder (slik som fengslene i USA).

Vi gikk bort til en av sidebygningene og skjøv til side en bambusportier. I rommet vi kom inn i, satt det fem høye menn – amerikanere. Vi håndhilste og satte oss ned på en av de tre sengene tvers overfor mennene som satt på de to andre sengene.

Det var tre rom med dører imellom, to rom med tre senger hver – omkring 12X18 fot; et rom med to senger noe mindre. Flygerne fortalte oss at de kunne lage te eller kaffe når de måtte ønske det. De fikk te og kaffepulver fra familiene hjemme. Sengene i rommene var ikke gamle franske, slik som hotellsenger eller «bambusmatter», men gode, solide senger. De fikk rene tepper. I rommet ved siden av der vi satt, var det et stort bord med et halvspilt sjakkspill. Sjakkspillet hadde akkurat kommet i en julepakke hjemmefra. Vi hadde lyst til å spørre om alt mulig, men vi visste at tiden var kort.

KONTRAST

Mens vi satt og pratet sammen i rommet deres, tenkte jeg på cellene i Chi Hoa-fengslet i Saigon. Der så vi 5000 menn iberegnet 110 små gutter mellom 4 og 8 år. Chi Hoa var et sivil fengsel. Vi så bare en seng i hele det store fengslet. Den var der for Truong Dinh Dzu, kandidat i 1967-valgkampen. Han ble fengslet fordi han snakket om å få slutt på krigen ved forhandlinger. For noen tid siden ble han overflyttet fra Con Son-øyas fengsel og

PROMETHEUS

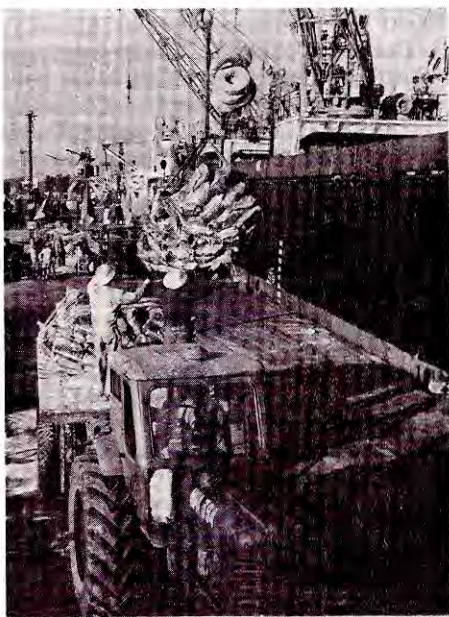
Anti-imperialistisk tidsskrift om Hellas.

Bestilles fra: «Prometheus», Postboks 2657 St. Hanshaugen, Oslo 1.
Stotteabb. kr. 20 pr. år. Postgiro 20 90 45. Pris kr. 3 pr. nr.

led da av en hjertesykdom. Det var knapt nok plass for alle som var i cella til å ligge på gulvet samtidig. Fangene hadde ingen bøker eller musikkinstrumenter. Familiebilder var forbudt for disse sør-vietnameserne hvor 40 % ikke var framstilt for eller dømt av noen domstol. Dette fortalte vakten oss. USA har rådgivere på alle plan i Thieu/Ky-administrasjonen som også omfatter fangebehandlingen i konsentrasjonsleire og fengsler.

Da vi fortalte flygerne at vi var fra Vennskapssambandet, og hadde tatt med brev og kort til dem nå til jul, og at vi skulle ta med nyttårsbrevene deres, strålte ansiktene deres og så sa de: »Fortell familiene våre at de skal sende mer bilder – hver måned.» Mange ganger sa de til oss: »Stopp krigen; vi vil hjem.» ... »Vi vet at vi ikke kan reise hjem før USA-regjeringa setter en tidsfrist for å få en slutt på krigen.»

I en del av interneringsleiren var det noen rom hvor vi så åtte menn. Vi snakket med fem av dem. De hadde anledning til å se hverandre hele dagen. Det var medisinsk tilsyn hver dag i leiren.

Fra havna i Hanoi

FRIHETSVILJE

Etter at jeg kom tilbake fra Hanoi, har presidenten avholdt en pressekonferanse, og Laird har reist til Indo-Kina.

Folk spør meg om hva vietnameserne vil gjøre dersom krigen fortsetter under dekke av vietnamisering og »pasifiseringsstyrker». Jeg kan ikke svare for vietnameserne som jeg har møtt i årenes løp – enten det var buddhister fra Sør-Vietnam eller Nord-Vietnam, bønder eller intellektuelle, var alle enige om at de ikke ville la seg undertrykke av en ny koloniherre – denne gangen amerikanerne – som gjemmer seg bak et marionette-regime i Saigon. Vietnamesere, religiøse eller ei – vet at det ikke blir noen frihet for dem uten uavhengighet og selvbestemmelsesrett. Oversatt og forkortet fra Anne Bennet. American Report, Review of Religion and American Power, 22/1 1971.

Anerkjennelse betyr støtte

»Det vil bli tatt skritt med sikte på å søke opprettet gjensidige diplomatiske forbindelser med Den Demokratiske Republikken Vietnam» (DRV). Slik lød ordene i den nye regjeringens tiltredelseserklæring. Dette er et tiltak som har massiv støtte i den norske befolkning. Handlingen vil bli hilst med glede av alle progressive.

Når regjeringen går til dette skritt, begrunner de det i stor grad med formelle argumenter. Utenriksminister Cappelen hevdet at kriteriet fra norsk side når det gjelder opprettelse av diplomatiske forbindelser, har vært »... om den regjering som vi knytter forbindelse med har faktisk og selvstendig kontroll over sitt område.» For en regjering vil formelle argumenter alltid spille en viss rolle, men det er viktig å huske på at dette bare er en liten del av saken. De politiske realiteter er alltid viktigst.

ANERKJENNELSE BETYR STØTTE

Det politiske i regjeringens forslag er at en anerkjennelse av DRV vil bety en reell støtte til det vietnamesiske folk i kampen mot USA-imperialismen. Dette medfører at Bratteli og hans regjering også får vist at de tar avstand fra den krig USA fører i Indo-Kina. Som Aftenposten skriver 18/3-71. »Et slikt vedtak vil måtte bli oppfattet som et slag i ansiktet på USA ...» Eller Farmand når de snakker om erklæringen: »... Ennu før regjeringen var kommet i arbeid, hadde ordene skadet Norges forhold til USA. ...» Dessuten har USA diplomatisk dypt beklaget AP's politikk på dette punkt. De sier: »... Den amerikanske regjering beklager imidlertid meget at den nye norske regjering vil overveie å gi diplomatisk anerkjennelse til et regime i Nord-Vietnam som med makt forsøker å velte den valgte og konstitusjonelle regjering i Syd-Vietnam, og som driver aktiv krigføring mot De forente staters væpnede styrker». Dessuten ser USA særlig alvorlig på det faktum at Norge er det første NATO-medlem som vil opprette diplomatisk kontakt. Saigon-juntaen reagerte også meget skarpt da forholdet ble kjent. Umiddelbart ble en representant sendt til Norge for å snakke med regjeringen.

ANGREP PÅ IMPERIALISMEN

Ut fra den måten USA og deres marionetter i Saigon reagerer på forslaget om anerkjennelse, er det tydelig å se at dette er et angrep på krigen som USA fører i Sørøst-Asia. USA's reaksjoner er ingen tilfeldighet, og de viser klart at en norsk anerkjennelse av DRV går sterkt imot USA's interesser. Anerkjennelsen vil bli et betydelig angrep på den imperialistiske politikk USA fører.

Hvem er det i Norge som reagerer mot anerkjennelse? Dagbladet skriver 25/3-71: »... Av partiene var det bare Høyre som markerte en klar holdning mot et eventuelt forslag om diplomatisk anerkjennelse». De reaksjonære og storkapitalens representanter er isolert i synet på Vietnamkrigen.

Norsk kapital tjener på USA's krig. Norge har diplomatiske forbindelser med juntaen i Saigon. Den begrunnelse som i sin tid (1960) ble gitt for å opprette disse forbindelsene, var ikke som i dag i forbindelse med Nord-Vietnam, formelle. Norske rederinteresser krevde at vi hadde forbindelser med Saigon. Som Dagbladet skriver i en leder, de tenker seg en framtidig norsk historiebok: »... Norge anerkjente Sør-Vietnam allerede i 1960. Norge anerkjente den gang det verste terror-regime republikken Sør-Vietnam noen gang har hatt, det såkalte Diem-regimet. Norge gjorde dette av hensyn til sin skipsfart på Sør-Vietnam».

BRYT MED SAIGON – ANERKJENN PRR

Det skritt Arbeiderpartiregjeringen vil gå til, hilses med glede, men dette er ikke nok. For skikkelig å vise at de helhjertet støtter det vietnamesiske folkets sak, må regjeringen bryte alle sine forbindelser med juntaen i Saigon. Denne er det fremste redskap USA har i sin aggresjonskrig. Invasjonen i Laos viser dette. Juntaen er ellers kjent for sine brutale fengsler og harde undertrykking av folket.

Ikke en gang folkerettslige argumenter kan brukes som argumenter for å opprettholde de diplomatiske forbindelsene med Saigon. Reiulf Steen uttalte i et intervju med Orientering i fjor høst at den norske diplomatiske kontakt med Saigon-juntaen »virket inkonsekvent». Dessuten sa han at det var riktig at den Provisoriske Revolusjonære Regjering (PRR) kontrollerer størstedelen av Sør-Vietnam. Det må være klart at regjeringen må gå videre i sin Vietnam-politikk.

BRYT ALLE FORBINDELSER MED SAIGON, ANERKJENN PRR!

FRITT PALESTINA

organ for Palestinakomiteen i Norge, Postboks 107, Blindern, OSLO 3. Støtteabonnement Kr. 20,- Postgirokonto 20 90 85

Rettsak

Fascistfilmen «Green Berets» har med lite hell blitt forsøkt satt opp flere steder i landet. Omtrent overalt har den blitt møtt med demonstrasjoner. Mange steder, slik som i Oslo, tør man ikke sette den opp p. g. a. folkeopinionen. At bestialske handlinger skal forties, og at de som foretar dem skal framstilles som helter, er en av grunnene til at folk demonstrerer mot filmen.

«Green Berets» er blitt møtt med spesiell stor motstand i Arendal, Elverum og Stavanger. Siste sted ble 47 arrestert, i Arendal og Elverum 10 stykker.

Bortsett fra Elverum er det ikke fremmet tiltale mot noen av de arresterte.

I Elverum gikk politiet til temmelig brutale metoder for å stoppe demonstrasjonen. For første gang siden krigen brukte man tåregass, og flere demonstranter ble utsatt for kølleslag, der i blant unge jenter. Som Elverumsavisa «Østlendingen» meldte dagen etter, reagerte mange av tilskuerne på politiets vold.

Rettsaken skulle tjene til å fjerne dette inntrykket ved å legge hele skylda for voldsbruk over på demonstrantene.

Tiltale varierer fra forelegg på kr. 50 i bot til 45 dagers ubetinga fengsel. I sistnevnte sak har den tiltalte anket på innstevning for vold mot politiet. Framstillinga av hendelsesforløpet stemte overhodet ikke overens med aktors påstander, samtidig som politiets vitneforklaringer ikke stemte innbyrdes.

I en konkret situasjon hadde tiltalte holdt rundt en politikonstabel. Han påberopte seg nødverge for å beskytte en

demonstrant mot kølleslag.

I en botsak på 50 kr. hadde påtalemyndighetene enda mindre å fare med. Tiltalte skulle angivelig ha delt ut løpesedler, noe det ble hevdet var forbudt. Ingen av vitnene hadde sett dette. I tillegg til dette ble det påstått at hun hadde deltatt i en sperrekjede i demonstrasjonene foran kinolokalet. Som bevis på det siste la aktor fram en rekke fotografier (!). Tiltalte var riktignok ikke avbildet, men skulle angivelig befinne seg rett utenfor det ene ??? (Ingen ville svare på hvem som hadde tatt bildene eller hvor de var blitt oppbevart). Etter dom ble boten opprettholdt.

I en annen sak om et forelegg på 500 kr. for ordensforstyrrelse og forsøk på å hindre politiet i utførelse av tjeneste, foreligger i skrivende stund ikke resultat. Men her kom det fram en rekke

interessante forhold. Tiltalen om ordensforstyrrelse måtte frafalles. Den begrunnet seg på at tiltalte hadde ropt slagord. Politiet hadde ikke på noe tidspunkt opplyst om at demonstrasjonen var ulovlig.

Det andre punktet i tiltalen bygde også på et svakt grunnlag. Et av de tre politivitnene mente at tiltalte forsøkte å dra en av demonstrantene ut av politibilen. De to andre hadde ikke sett dette, hvorav en hadde dyttet tiltalte inn i bilen.

Disse sakene viser at politiet kan drive rettsforfølgelse på nesten hvilket som helst grunnlag hvis de finner det for godt. Aktor har hele tida konsekvent forsøkt å kriminalisere demonstrantene.

«Green Berets» er en fascistisk løgnpropaganda, det er det saka gjelder. Vil det norske rettsvesen være med på å forsvare den slags?

De seks anti-imperialister som i mai 1970 ble dømt for ruteknusing i den amerikanske ambassaden presses nå økonomisk av staten på anmodning fra USA.

Det var like etter USA's invasjon i Kambodsja i fjor vår at USA-ambassaden ble steinet. Etter aksjonen arresterte politiet 6 anti-imperialister som ble dømt til fengselstraffer (60 dager ubetinget — harde i forhold til liknende saker tidligere). Etter spesiell anmodning fra den amerikanske ambassaden ble de også påført erstatningsansvar, — kr. 22 398,—. De 6 har alle sonet straffen. Beløpet ble i mellomtida dekket av staten etter vanlig internasjonal kutyme.

Departementet har nå tatt skritt for å inndrive beløpet. De krever 1000 kr. første halvår -71. Med samme tempo vil det fortsette i elleve år framover. Framstøtet kom under regjeringa Borten.

Alle seks er arbeidere eller studenter.

La oss se litt på bakgrunnen for aksjonen mot ambassaden. Den var et ledd i den massive fordømmelsen av USA-imperialistenes utvidelse av krigen til Kambodsja. USA-imperialistenes herjinger i Indo-Kina savner sidestykke i historien

imperialister i glasshus

Støtt anti-imperialister som blir forfulgt av politi og rettsvesen.

Bøtefondet

SEND PENGES TIL pg 20 51 88.

når det gjelder ødeleggelse og folkemord. På denne bakgrunn må en spørre om det er regjeringens alvorlige og veloverveide mening å presse 6 anti-imperialister i årevis bare for å tilfredstille USA-imperialistene.

Etter at Sovjetunionen invaderte Tsjekkoslovakia var det store demonstrasjoner foran Sovjets ambassade. Noe som anti-imperialistene også deltok i. Under disse hendelsene ble det ødelagt et gjerde og noen ruter. Noen av demonstrantene ble fengslet, men slapp straks fri med den begynnelse at handlingen var et utslag av rettferdig harme.

DNA-regjeringa har kunngjort at den vil gå inn for å anerkjenne Nord-Vietnam. Reiulf Steen har også uttalt at: «Nå må den norske regjeringa i utvetydige vendinger overfor regjeringa i USA, distansere seg fra den stadige opptrappinga av krigshandlingene.» Vi håper regjeringa Bratteli ikke vil fortsette samme linje som ble trukket opp av Borten-regjeringa og kriminalisere anti-imperialister som sammen med folk over hele verden kjemper mot USA-imperialismens undertrykkelse og folkemord.

FNL- NATOs fiende

I avisene har det vært en del pinlige avsløringer angående NATO-øvelsen »Good Heart». Under øvelsen ble det sendt et fingert telex-telegram til Brussel, der det het at SUF og FNL-grupper agiterte for streik flere steder, særlig i Trondheim.

Realiteten i denne meldinga er at NATO-ledelsen øver seg i borgerkrig mot tenkte femtekolonister fra dagens virkelighet. Det er grunn til å se meget alvorlig på denne hendelsen. At det denne gangen er to legalt arbeidende organisasjoner som er utpekt som fiende, viser den reaksjonære og folkefiendtlige karakteren til NATO.

For storparten av nordmenn har FNL en god klang. FNL kjemper for frigjøring fra imperialismen i Vietnam. For NATO-generalene som representanter for USA-imperialismen, er selvsagt de som tar aktivt del i den anti-imperialistiske kampen også i Norge, som ellers i verden, hovedfienden.

Dette er sakens kjerne. Hva sier så myndighetene når en slik sak har blitt kjent? Forsvarsministeren uttaler at det må ha vært noen overvirkende stabsoffiserer på regionalt nivå, og sier videre at det vil bli foretatt etterforskning av saka i to ledd — hvor har meldinga kommet fra og hvordan har den lekket ut. Forsvarsministeren benekter ikke at denne øvelsen er en i en rekke som retter seg mot »den indre fiende». I dette tilfelle lovlig politisk virksomhet som har støtte av store deler av det norske folk.

Forsvarets ledelse sier også at de ikke har hatt kjennskap til saka. Det samme sa de om beredskapsplanene NATO har utarbeidet for Norge. Vi skal heller ikke se bort ifra at forsvarsdepartementet ikke fullt ut er informert om NATO's politiske disposisjoner. Som igjen skulle vise hvor den reelle myndigheten over forsvaret ligger. Vi øyner en parallell til utviklinga i Hellas.

Vi anti-imperialister kan ikke vente annet enn at vi skal bli angrepet av vår fiende — USA-imperialistene og dens håndlangere i Norge. Dette angrepet er imidlertid en ting som burde få øynene til å gå opp for mange nordmenn som vil forsvare våre demokratiske rettigheter slik at vi ikke skal bli et underbruk av USA-imperialismen. Og kampen mot imperialismen skal vi sjølsagt vinne sammen med undertrykte folk verden over.

Unntakslovene

og NATO's beredskapslover
utgitt av Kampanjen Norge ut av NATO,
Postboks 1578 Vika, Oslo 1.
Pris kr. 3.

FRIGJØRINGSFONDET

Å gi materiell støtte til det kjempende vietnamesiske folket er en av hovedoppgavene til Solkom. Pengene som kommer inn til Frigjøringsfondet går i sin helhet til FNL og PRR, som selv kan avgjøre hva midlene skal brukes til uten at vi her i Norge stiller noen betingelser for anvendelsen.

I løpet av de tre første måneder i år er det samlet inn kr. 9468,93. Oppgavene for april er ennå ikke klare, men vi venter framgang i Vietnam-uka. Oppgavene over dette vil komme i neste nummer av For Vietnam.

Hets mot FNL-aktivister

Pressemelding fra Drammen-FNL

Pressemelding fra Drammen FNL-gruppe angående innsamlingsaksjonene i Vietnam-uka 19-25 april.

Da det i presse og kringkasting har blitt kastet ut en rekke grunnløse og lovnaktige påstander om vår virksomhet i forbindelse med Flyktning 71, finner vi det nødvendig å gi en korrekt fremstilling av vår virksomhet i uken 19-25 april.

Drammen FNL-gruppe er tilsluttet Den Norske Solidaritetskomité for Vietnam, og har nettopp avvirket Vietnam-uka, april 1971. Vietnam-uka er en halvårlig foreteelse som arrangeres hvert år i april og oktober. Det påstås at vi har planlagt våre aksjoner slik at vi skulle profitere på Flyktning 71. Dette er på ingen måte tilfelle. Våre aksjoner har vært planlagt allerede fra siste Vietnam-uke i oktober. Tidspunkt da Flyktning-aksjonen ikke engang var kjent for offentligheten. Feilen ligger således hos ledelsen for Flyktning 71, som ikke har tatt skritt for å informere Den Norske Solidaritetskomité for Vietnam om sine aksjoner på et tidspunkt da man ennå kunne ha kommet fram til en løsning.

Vi arrangerte overhodet ingen doraksjoner på lørdag eller søndag, og vi har brakt i erfaring at ingen av våre medlemmer har satt i gang slike aksjoner på disse dagene. Det var nettopp gjort av hensyn til Flyktning 71 som skulle komme på søndag den 25., og at vi ikke ville komme i veien for denne aksjonen. Derimot arrangerte vi en stand på Bragernes torv lørdag den 24. Her opererte vi med en plakat på 2,5 x 1,5 meter som med store trykkbokstaver opplyste om formålet med vår aktivitet. Noen misforståelse er her således utenklig for mennesker med normal synsevne.

Så til våre doraksjoner. — De foregikk følgende dager: mandag, tirsdag, onsdag og fredag. Våre folk hadde i løpet av disse aksjonene en hard jobb med å presisere

at vi ikke hadde noe med Flyktning 71 å gjøre. En av grunnene til dette er at vi ønsker støtte fra folk som bevisst støtter det vietnamesiske folkets kamp mot USA-imperialismen. Således legges hovedvekten på spredning av opplysningslitteratur, ikke på økonomisk overskudd. Videre ga våre folk uttrykkelig beskjed om at de kom fra FNL-gruppen, en noe underlig fremgangsmåte dersom vi hadde hatt noe å skjule.

Våre bosser var tydelig merket med FNL-flaggbolater og tekst som ga uttrykk for at det gjaldt Frigjøringsfondet for Vietnam. Alle bidragsydere fikk dessuten utdelt et eksemplar av »For Vietnam». Solidaritetskomitéens eksterne blad.

Pastandene om at vi skulle ha samlet inn penger til flyktningesaken er således grepet rett ut av luften. — Det hevdes at vi utnytter folks medlidenhet med mennesker i nød. Vi presiserer alltid at det ikke dreier seg om en humanitærinnsamling, men om støtte til det vietnamesiske folk på deres egne vilkår. D.v.s. at pengene overrekkes representantene for

Utrolig, men sant, — kunne være en passende benevnelse for den bunnsjofle FNL-innsamlingen som pågikk parallelt med innsamlingen for »Flyktning 71». — For å si det kort, så var det vel kun en organisasjon som den nevnte, som kunne begå en slik nedrigheit. Bevare oss vel, og spille på folks medlidenhet med verdens flyktninger, og fordekt samle til egen lomme! De fleste av FNL-medlemmene befinner seg vel på et politisk sandkasse-nivå, og vi må vel unnskyldes dem, fordi de ikke har noe greie på hva de bedriver.

Men det unnskylder ikke de følelseskalde lederne som sto bak og trakk i de røde trådene, mens marionettene danset rundt i byen med innsamlingsbussene, og forledet folk til å putte sine penger i FNL-kassen, istedet for som de trodde — til beste for verdens lidende flyktninger. Dette er den uten sammenligning mest gemene handling i byens historie, hva det angår å innføre seg i en æresfølelse, så sender organisasjonen per omgående, den på falske premisser innsamlende sum, — til de pengene var ment for!

Ole Beh

FNL-gruppe i Drammen med
privat Flyktningeinnsamling
FNL-støttene i Drammen samlet
penner i ly av «Flyktning 71»?
FNL-regi i Drammen?
Innsamlingen
skal granskes
FNL-folkene i Drammen
laget egen innsamling
Trodde de ga penger
til «Flyktning - 71»
Givere i Drammen
ble fort bak lyset
FNL-bokstaver med Flyktning 71
Drammensere nar-
ret opp i stry

Sor-Vietnams Provisoriske Revolusjonære Regjering uten at vi stiller noen betingelse for deres anvendelse.

Vi har brakt i erfaring at det er utelukket at noen av våre folk har satt seg ut over påbudet om å klargjøre forskjellen mellom oss og Flyktning 71.

Vi vil ta skarp avstand fra den måten ledelsen for Flyktning 71, norsk presse og kringkasting forsøker å kriminalisere og mistenkeliggjøre norsk ungdom som aktivt støtter FNL og Vietnams folk. Videre er vi villige til å la anklager rettet mot oss prøves ad rettslig vei. Våre regnskaper er gjenstand for offentlig revisjon.

Vi etterlyser også den person som det ble referert til i NRK. Han skal ha uttalt at han på torvet lørdag 24. april angivelig ble fortalt av oss at de innsamlende penger gikk til Flyktning 71. Da dette savner ethvert grunnlag, ønsker vi en offentlig dementi fra denne mannen.

For Drammen FNL-gruppe
Arnt v/d Meij (formann)

Verdifull bok om USA-imperialismen

I serien «Vietnamese Studies» har det nylig utkommet en ny bok: «Glimpses of US Neo-colonialism». Den er den første i en serie på tre bøker som omtaler og analyserer dette temaet. Andre og tredje bok har enda ikke ankommet Norge, men vi vet at de tar for seg den amerikanske imperialismens handlinger i Vietnam, og imperialismen i Sørøst-Asia.

Det tør sies at denne første boka i serien vil være den mest interessante, idet den presenterer en fyldig analyse og historisk dokumentasjon, ikke bare over den aktuelle amerikanske imperialismen, men den påviser en utvikling i amerikansk utenrikspolitikk fra frigjøringskrigen mot Storbritannia, fram til i dag.

Viktigheten av dette siste, er at det gir den interesserte leseren mulighet for å sette amerikansk imperialisme inn i et historisk perspektiv, og trekke paralleller som er fruktbare for vår forståelse for den kampen vi fører.

Denne boka er et godt dokumentert og velskrevet bidrag til problemet omkring forståelsen og riktigheten av våre analyser av imperialismen. For folk som enda ikke har fått riktig tak på imperialismens problematikk, er denne boka en ypperlig anledning til å få et konkret innhold i et abstrakt begrep. Den er en rikelig informasjonskilde for statistisk og under-

byggende materiale, og ikke minst illustrerende sitater: I 1823 proklamerte president Monroe sin berømte «doktrine» — America for the Americans — som dekket en politikk som fikk den store amerikanske patriotten Simon Bolivar, til å utbryte: «De Forente stater synes å være forutbestemt av forsynet til å overvelde Amerika med elendighet i frihetens navn.»

Ved århundreskiftet hadde amerikansk kapitalisme styrket sin økonomiske makt og daværende senator Beveridge uttalte åpent: «Amerikanske fabrikker produserer mer enn det amerikanske folk kan konsumere. Amerikansk jord produserer mer enn nødvendig. Skjebnet har skrevet vår politikk for oss, verdenshandelen skal og må bli vår. Vi vil etablere handelsposter rundt om i verden som distribusjonssteder for amerikanske varer. Vi vil dekke havet med vår handelsflåte. Vi skal bygge en marine for å måle vår storhet. Store kolonier, som styrer seg selv, vil bruke vårt flagg, og handelen med oss vil ekspandere rundt om våre handelsstasjoner . . .»

General MacArthur (far til MacArthur fra Korea-krigen) uttalte mens han var guvernør på Filippinene: «Vi planter ideen om frihet inn i Østens land. Hvorhen det amerikanske flagg går, avles denne ideen. Innpodning av frihet, ikke penger, er det

vi søker.»

I 1957 erklærte Eisenhower Amerikas «rett» til å intervensere i Midt-Østen. På hans forespørsel proklamerte kongressen følgende resolusjon: «Presidenten er autorisert til å foreta . . . militære assistanseprogram til enhver nasjon eller gruppe av nasjoner som måtte ønske det. Videre har han rett til å bruke USA's væpnede styrker der hvor han finner det nødvendig å sikre territorial integritet og politisk uavhengighet for enhver nasjon som måtte ønske slik hjelp mot væpnet aggresjon fra nasjoner kontrollert av internasjonal kommunisme . . .»

USA's «foreign aid» programmer tjener i følge boka tre hovedformål, diplomatisk, militært og økonomisk. Om det siste har forhenværende president og formann i Verdensbanken, Eugene R. Black, uttalt: «Våre 'foreign aid' programmer danner en klar velgjørenhet for amerikansk «business».

De tre hovedpunktene er:

1. «Foreign aid» frambringer et lønnsomt og umiddelbart marked for amerikanske varer og tjenester.
2. «Foreign aid» stimulerer utviklingen av oversjøiske markeder for amerikanske kompanier.
3. «Foreign aid» vender nasjonal økonomi mot «A free enterprise system» under hvilket amerikanske firmaer kan vokse.»

BOKA KAN ØKE DIN POLITISKE FORSTÅELSE!

KJØP DEN FRA SOLIDARIETS-KOMITEEN FOR VIETNAM!

Støtt Solkom

Klipp ut
Send meg så raskt som mulig pr. postoppkrav:

Klipp ut

... FNL-oblater a kr. 0,20.

... Frigjøringsfondplakat a kr. 1,-.

... Ho Chi Minh-plakat a kr. 3,-.

... FNL-merker a kr. 1,-.

... For Vietnam 2/68 a kr. 1,-.

... For Vietnam 3/68 a kr. 1,-.

... For Vietnam 4/68 a kr. 1,-.

... For Vietnam 2/69 a kr. 1,-.

... FV spesialnr. 1/69 a kr. 1,-.

... FV spesialnr. 2/69 a kr. 1,-.

... For Vietnam 3/69 a kr. 1,50.

... For Vietnam 1/70 a kr. 1,50.

... For Vietnam 2/70 a kr. 1,50.

... For Vietnam 3/70 a kr. 1,50.

... For Vietnam 4/70 a kr. 1,50.

... For Vietnam 1/71 a kr. 1,50.

... Vietnam Studies nr. 23 a kr. 4,-.

... Vietnam Studies nr. 18/19 a kr. 4,-.

... Vietnam Studies nr. 21 a kr. 4,-.

... Grunnsirkel om Vietnam a kr. 4,-.

... Programhefte 1971 a kr. 3,-.

... Our President Ho Chi Minh a kr. 2,-.

... «Glimpses of US Neo-colonialism» a kr. 5,-.

Navn:

Adresse:

Send bestillingen til Solkom, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

NB! Alle som bestiller må betale porto selv.

Kjøp Frigjøringsfondplakater. Trykt i sort og rødt. Størrelse 20x40 cm. Pris kr. 1,- pr. stk. Se bestillingslista.

Hvordan starte ei FNL-gruppe?

Vi har fått en del kritikk på de to FNL-gruppe-intervjuene i forrige nummer. Sympatisører og folk ellers mente de var for lite rettet mot organisering, de ga for lite konkret informasjon.

Her gir vi et forslag til hvordan en kan danne en FNL-gruppe:

1. Hvis dere er 4–5 sympatisører som tenker på å starte aktivt arbeid, er det viktig å kontakte Solkom så snart som mulig, slik at ledelsen får deres kontaktadresse.

2. Det er om å gjøre å få bestilt materiale til studier, slik at dere kan sette i gang med studier med en gang. Fra Solkom får dere *bestilt* studiesirkel, FV, spesialhefter, bøker om Indo-Kina, plakater, merker, bøsser til innsamling m. m.

3. Undersøk adresselista i FV og finn ut hvilke grupper som er i nærheten av deres hjemsted, slik at dere kan få hjelp og veiledning fra mer erfarne aktivister.

4. Et sted å være. Aller helst burde dere ha eget kontor, men det kan være vanskelig å få tak i. Men dere bør ha et fast sted å holde møter. Dersom noen av dere er skoleelever, er det klokt å være mest mulig uavhengig av skolen, selv om dere kan få låne rom der.

5. Fastsett møtedag. (en gang i uka).

6. Velg en økonomisk ansvarlig, som bør føre skikkelig regnskap.

7. Velg en ansvarlig for studiene. Det er viktig til enhver tid å ha et godt grep om studiemateriell og -opplegg.

FORSLAG TIL MØTEOPPLEGG

1. Velg ordstyrer til møtet. Dette kan gå på omgang, slik at alle får trening. Møteleder bør ha forberedt på forhånd hva som skal diskuteres på møtet, ha ferdig skrevet dagsorden.
2. Velg referent. Referat bør skrives for hvert møte, og helst settes inn i ei bok, slik at det er oversiktlig.
3. a) Referat fra forrige møte leses – godtas eller kritiseres.
b) Rapporten leses opp. Dvs. brev fra Solkom, fra andre grupper o.l. Kort sagt, alle innkomne skriv. Dersom noen har lest viktige avisinnlegg eller bøker, bør dette meddeles til resten av gruppa. Det er et prinsipp at *alle* skal være informert, ellers blir det fort skjevhet i gruppa.
c) Hvert av medlemmene bør klippe fast fra den avis eller tidsskrift han har anledning til. Utklipp presenteres på møtene. En bør få oppgaven å arkivere utklipp, og annet stoff. Det er viktig å ha orden i sakene, slik at en til enhver tid kan være orientert.
4. Studier. Bør være fast post på alle møter, slik at gruppa utvikler seg politisk, og kan argumentere for sitt syn. Teoretiske kunnskaper er nødvendig for en god praksis – og praksis er nødvendig for å få et konkret forhold til studiene, for å kunne utvikle seg videre.
5. Praksis. Fordeling av arbeidsoppgaver.
a) Først og fremst selge Solkoms materiell, dvs. i hovedsak FV. Det er lurt å ha en salgsstrategi, enten det gjelder dørsalg eller salg fra stands.
b) Arrangere stands. Dette er veldig viktig for å drive propaganda, og nå ut til folk. Bruk avisutklipp, illustrerende overskrifter, plakater og fotografier – som kan bestilles fra Solkom.
c) Spre løpesedler, som fås fra Solkom.

Forsøk å komme i kontakt med de som arbeider ved de større bedriftene i distriktet.

- d) Lage løpesedler til lokale aksjoner, skrive avisinnlegg.
 - e) Innsamling til Frigjøringsfondet.
6. Eventuelt. Alle nye forslag, diskusjon av diverse problemer.
 7. Innsamling. Det er viktig at gruppa styrker økonomien, slik at det er mulig å betale for bestilt materiell – og anskaffe for eksempel skrivemaskin o.l. Ingen gir mer enn de kan, for eksempel en krone på hvert møte.
 8. Kritikk på møtet. Dette skal være en obligatorisk kritikkrunde. *Alle* bør si hva de mener har vært bra eller dårlig. Det er ved å ta jølkritikk vi kan utvikle oss, og lære av våre feil.

STUDIEOPPLEGG

1. Alle bør ha lest og forberedt seg i det som skal studeres på møtet. Dette er et nødvendig krav, for at ingen i gruppa skal bli hengende etter, og noen få monopol på kunnskaper.
2. Studieleder deler ut spørsmålene som står i studiematerialet, slik at *alle* får deltatt. Alle svar bør diskuteres rundt bordet. En annen måte, er at medlemmene forbereder spesielle emner hjemme, og holder en kort innledning, som skal være utgangspunktet for diskusjonen.
3. Oppsummering av diskusjonen. Det er viktig

å finne fram til hovedpoengene ved det som er framkommet, slik at alle kan ta et politisk standpunkt.

4. Kritikk på studiemateriell er veldig viktig. Gruppa bør sende rapporter til Solkom om hvordan studiene går, hva gruppa mener er bra, hva de mener bør rettes på, evt. være bedre gjennomarbeidet.

STUDIENE ER DET VIKTIGSTE I BEGYNNELSEN!

HUSK GRUPPENE ER BASIS!

SOLKOM ER AVHENGIG AV GRUPPENES AKTIVITET!

FORSLAG TIL STØRRE OPPGAVER

1. Skrive innlegg i distriktets lokalaviser.
 2. Dersom noen av dere går på skole – ta for seg historiebøker der hvor disse behandler Indo-Kinas historie. Holde diskusjon i klassen, evt. klasseseminar.
 3. Ta kontakt med lokale ungdomsklubber og politiske ungdomsgrupper. Arrangere møter hvor en fra gruppa holder innledning.
 4. Holde foto- og opplysningsutstilling i lokale bibliotek (dette har vært gjort i Sverige). Bestill materiale fra Solkom.
 5. Sy FNL's flagg, slik at dere kan bruke dette på stands og møter.
- STYRK FRONTEN!**
FYLL UT DE TOMME PLASSENE I ADRESSELISTA!

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM

Solidaritetskomiteen for Vietnam ble stifta i 1965 for å få organisert arbeidet til støtte for Vietnams folk. På landsmøtet i 1967 ble det slått fast at det var enkeltmedlemmene, aktivistene, som skulle bestemme den politiske linja. Solkom skulle ikke være noen byråkratisk og tungrodd organisasjon som ble hemma av partitaktiske hensyn i de organisasjonene som var med.

Nødvendigheten av å bryte med ei holdningsløs «fred for enhver pris» linje og å gå over til ei klar anti-imperialistisk linje ble også fastslått.

MEDLEMSKAP I SOLKOM

Medlemskap i Solkom betyr at en slutter seg til de 4 hovedparolene:

1. USA ut av Vietnam!
 2. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår!
 3. Bekjemp USA-imperialismen!
 4. NATO ut av Norge!
- På Solkoms landsmøte i juni i år ble det vedtatt et nytt program for fronten. Landsmøte avholdes hvert år. Landsmøtorepresentantene som kommer fra hele landet, velger et landsstyre som er samla i Oslo. Dets oppgave er å lede Solkom fram til neste landsmøte. I juni 1970 hadde Solkom lokale grupper og kontakter 67 steder.

FOR VIETNAM

For Vietnam er Solkoms eksterne organ. Bladet inne-

holder artikler om utviklinga i Vietnam, den anti-imperialistiske kampen andre steder, artikler om imperialismen og stoff fra de anti-imperialistiske hendingene i Norge. Salget av For Vietnam betyr også ei økonomisk støtte til Vietnam-arbeidet i Norge. Opplaget er omlag 15 000. Tegn abonnement på pg. 20 83 13. Det koster kr. 15 pr. år.

FRIGJØRINGSFONDET

Solkom har to viktige oppgaver: å gi politisk og økonomisk støtte til Vietnams folk. Skal en gi helhjertet materiell støtte i Norge, er det ved å gi bidrag til Frigjøringsfondet. Derfra går pengene til PRR uavkorta og uten vilkår. De overføres til PRR's informasjonskontor. Under Vietnamuka i april ble en representant for PRR overrakt 50 000 kroner fra Frigjøringsfondet. Støtt Vietnams folk på dets egne vilkår – Frigjøringsfondet pg. 20 50 32, Boks 558, Sentrum, Oslo 1.

ANDRE AKTIVITETER

De lokale FNL-gruppene driver studiesirkler om Vietnam. De arrangerer møter, sprer løpesedler, plakater, brev og jakkemerker. Solkom sentralt har også ei teatergruppe, filmer og blad fra Vietnam på engelsk. Den som vil vite mer om Solkom kan skrive inn og få vår presentasjonsbrosjyre eller henvende seg til den som er kontakt på hjemstedet. Solidaritetskomiteer for Vietnam, boks 558, Oslo Sentrum, tlf. 20 76 84, pg. 20 29 81.

Kjøp Solkom-materiell

Bestill For Vietnams Programhefte. Med FNL's program. PRR's handlingsprogram. Erklæringa fra den indokinesiske enhetskonferansen. Solkoms program. En kort artikkel som heter jord og makt. Heftet koster kr. 3.

Kjøp den nye Grunnsirkelen om Vietnam. Den er på 4 brev og omhandler: Hvorfor studere og arbeide for Vietnams folk. Vietnams historie. USA-imperialismen. Anti-imperialistisk arbeid i Norge. Pris kr. 4.

for vietnam

For Vietnam utgis av Solidaritetskomiteen for Vietnam. Et årsabonnement koster kr. 15,-, og kan betales inn over postgiro nr. 20 83 13. Merk talongen hva beløpet gjelder. Abonnementet gjelder også andre trykksaker som Solidaritetskomiteen gir ut.

Red. og ansv. utgiver: R. Mikkelsen.

Redaksjonens adresse: For Vietnam, Boks 558 Sentrum, Oslo 1.

INNHold:

Folkemord	side 2
Leder.....	3
Seier for folket	4
Saigon-juntaen	6
Intervju med Le Phuong	7
Calley-saken	8
Filippinene	9
Vietnam-uka	10
FNL på besøk	12
Teatergruppe i Solkom	13
Besøk i Nord-Vietnam	14
Anerkjennelse av DRV	15
Rettsak på Elverum	16
Hets mot FNL-aktivister	17
Bokanmeldelse	18

Gå med i Vietnam-arbeidet

ANDEBU Karin Abrahamsen Bågunrød, Høyfjord	FLORØ Magnar Falkenstein Boks 754 Havnevesenet 6900 Florø	JEVNAKER Kare Wien 2700 Jevnaker	MOSJOEN Harald Mortensen 8662 Halsøy	SANDNESSJOEN Tor Helge Allern Sandnessjoen Sykehus Boks 312 8801 SANDNESSJOEN	TRONDHEIM Trondheim FNL-grupper Boks 2844 7000 Trondheim
ARENDAL Gunnar Danielsen Hulvn. 13 4800 Arendal	FREDRIKSTAD Fredrikstad FNL-gruppe Glemmengt. 1 1600 Fredrikstad	KLEPPESTO Bard Espelid 5300 Kleppesto	MOSS Jan Villadsen Rønningen 10 1500 Moss	SARPSBORG Bjørn Nodtvedt St. M. Kollstads v. 600 1700 Sarpsborg	VAKSDAL Kai Ove Hatlestad Boks 19 5273 Stanghelle
BERGEN Boks 2827 5011 Bergen Nordnes	GJOVIK Arne H. Roljordet Boks 133 2801 Gjøvik	KONGSVINGER Dag Ivar Norström Radhusgt. 2 2200 Kongsvinger	NESNA Geir Borkvik Nesna lærerskole 8700 Nesna	SKIEN Skien FNL Boks 335 3701 Skien	VALLEN Henning Bøgh 5451 Valen
BJUGN Willy Engvik Fosen Gymnas 7160 Bjugn	HALDEN Regi Hansen Alfheimsvn. 5 1750 Halden	KRAGERØ Ole Andre Engrav 3768 Vadfoss	NOTODDEN Magne Fleitscher Boks 86 3671 Notodden	SOGNDAL Jan-Erik Fide Hybelhuset 5800 Sogndal	VARDØ Torbjørn Martinsen Boks 86 9950 Vardø
BÆRUM Lisbeth Hansen Brognebraget 16 1347 Hasle	HAMAR May-Britt Rønning Boks 269 2300 Hamar	KRISTIANSAND S. Jøil Engeland Radhusgt. 36 4600 Kristiansand S.	OSLO FNL-gruppene i Oslo Boks 558 Sentrum, Oslo 1	STAVANGER Stavanger FNL-grupper Skagen 35 4000 Stavanger	VESTNES Terje Grytten Hollandheimen 6390 Vestnes
DOKKA Kari Blien c/o Harald Odegarden Hensrudfeltet	HARSTAD Tore Hoel Boks 371 9400 Harstad	KRISTIANSUND N. Geir M. Fredriksen Ulrik Olsens vei 29 6500 Kristiansund N.	OPPEGARD Eyolf Brodal Korgen 14 1412 Softeimyr	STEINKJER Dag Olav Bæverfjord Fimar Solstads vei 42 7700 Steinkjer	VOLDA Nils Arve Engeseth Volda gymnas 6101 Volda
DRAMMEN Drammen FNL Boks 1541 3001 Drammen	HAUGESUND Knut Jarl Rodhe 4265 Havik	LEVANGER Arlid Kjønsdal Sløgt. 30 7000 Levanger	PORSGRUNN Inger J. Lovaas Løvsgt. terrasse 16 3940 Heistad	STORD Jostein Grov Stord gymnas 5400 Stord	VOSS Brit Heltnes Voss gymnas 5700 Voss
DROBAK Morten Larsen Sørenskriver Ellefsens vei 5 1440 Drobak	HORTEN Tore Hagen Bomjordet 6 3190 Horten	LILLEHAMMER Trygve Sivertsen A. Sandvigsgt. 52 D 2600 Lillehammer	RAUHOSS Bard Dalheim Ostvegen 1 2830 Raufoss	STYRKESNES Nikolar Alstadsæter 8222 Styrkesnes	VÅGSBYGD Astri Holm Agder folkehøgskole 4620 Vågsbygd
ELVERUM Oskar Krokfjord Boks 76 2401 Elverum	HONNINGSVAG Geir Gabrielsen Prestbakkvn. 5 9750 Honningsvåg	LILLESTRØM Bente Løvås Nesgt. 24 2000 Lillestrøm	RISSA Roar Blomstervik 7100 Rissa	SVOLVÆR Kare Andresen c/o Aslaug Krystad Sivert Nilsens gt. 8300 Svolvær	OYSTESØ Geir Skaala Oystese gymnas 5610 Oystese
FAKSTAD Terje Grytten Hustad Leir 6444 Fakstad	HØNEFOSS Per Holm Rute 2010 3500 Hønefoss	MOLDE Tor A. Hostmark Laugmyravn. 13 6400 Molde	ROA Stein Buan 2740 Roa	TINGVOLL Kjetill Rørstad Tingvoll gymnas 6630 Tingvoll	ÅLESUND Nils Frivik Boks 1025 6001 Ålesund
FARSUND Geir Bugge Olsen c/o Gerhard Kurszus 4560 Vanse	HOYANGER Bjørn Vike 5900 Høyanger		SANDEFJORD Vidar Gottenborg Skrinssal Folkehøgskole 3200 Sandefjord	TROMSØ Ellen Østgard Holt 9000 Tromsø	AMOT MODUM Rolf Sundet 3340 Amot Modum